

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

Δεκαπενθήμερο Εικονογραφημένο Περιοδικό για αγόρια και κορίτσια.

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ

Προσωρινά Γραφεία
Μεγ. 'Αλεξάνδρου 6β

Συνδρομαί

{ 'Ετησία δρχ. 6000
'Εξάμηνος » 3000

{ 'Εκδίδεται έκαστην 5ην
και 20ην κάθε μηνός.

{ Τιμή φύλλου
δραχ. 300

Ἡ ἄχραντη καλημέρα τοῦ Κυρίου

ΜΕΣ' τὴ σιωπὴ τοῦ Ἐωθινοῦ ρόδινοι οἱ οὐ-
[ράνιοι θόλοι
κάτω ἀπ' τὴ ρόδινη σκιά τὴ βίβλο του διαβάζει
κόμπο τὸ κόμπο ρέει ἡ δροσὸ στὸ λόανθο
[περιβόλι
κόμπο τὸ κόμπο ἀνθοβροχὴ κι' ἡ φυλλωσιὰ
[τινάζει.

Μιά πεταλούδα ὀλόλευκη ψυχὴ τοῦ Εὐαγγελίου
στὴ θεία σελίδα τὸ φτερὸ περνάει λευκὴ
[ἀστραπή,
κι' ἄχραντη Καλημέρα τοῦ Κυρίου!

Κι' ἔνα σπουργίτι, μουσικὴ, ἀπὸ κλαδὶ ὡς κλαδὶ
στὸ τελευταῖο κλωνάρι κατεβαίνει.
κι' ὡς νὰ διαβάζει τὴν ἱερὴ στὸ φῶς περικοπὴ
αἰφνίδια τὸ κελάϊδημα σωπαίνει!

Παῦλος Κριναῖος

Αὐγὴ τοῦ Μάη

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΑ ἐφάνηκες καὶ πάλι
αὐγὴ, ποὺ σήμερα κι' ἀχνὴ ροδένια,
τὴ λουλουδένια μου ἄνοιξες ἀγκάλῃ
ποὺ ἀνάδωσεν ἀρώματα ἱριδένια...

'Απ' τὸ βυθὸ τοῦ ταραγμένου ὄνειρου
Νύχτας μουντῆς σὲ σκοτεινιά θαμμένη,
στὴν ἔκσταση καὶ στὴ χαρὰ τοῦ μύρου
νά φέρωμαι σὲ λησμονιά πεσμένη...

Κι' ἡ ναρκωμένη ἐλπίδα πάλι τῶρα
ἐτίναξε τὰ ὀλόξανθα πλοκάμια
Στέφει μιὰ ἀπρόοπτη καὶ πρόσφορη ὥρα,
μ' ἀχτίνες ὅπου ἐλάμψαν σὲ ποτάμια...

Τίλλα Μπαλῆ

(Συνέχεια από το προηγούμεν.)

11ον —Είχα δυό δωρε που τριγύρναγα στα μέρη εκείνα, απάντησε ο συμμορίτης, μαζί με τους συντρόφους. Για να μη δώσω μάλιστα υποψίες, τράβηξα ένα άπ' τὰ κοπάδια του Μαρτινέζ που έβρασκε στο λιβάδι έρημο, τ'εβαλα μπροστά και προχωρούσα ψάχνοντας. "Ελεγα με το νοῦ μου, ότι και τίποτα να μην καταφέρω, τουλάχιστο θά κλέψω καμιά πενηνταριά βόδια να τὰ πουλήσουμε αργότερα σε καμιά μακρυνή αγορά. Έκει λοιπόν που βαδίζαμε, άκούω ένα χλιμίντρισμα αλόγου, και σε λίγο μιὰ φωνή!

"Ήταν ο λεγόμενος. Είχε πέσει σαν ποντίκι στη φάκα! "Αμα τον ρώτησα και κοδύπε πώς εινε ξένος, αρχισα να υποψιάζομαι... Και για καλό και κακό λέω, «ας τον πιάσω, κι' ετι βγή». "Αν είν' αυτός καλά. "Αν δέν εινε...

—Μπράβο Μπόρκο! φώναξε ενσιασμένος ο Τίγρης. Μπράβο! Αξίζεις ότι να πη κανείς!

—Μά δε μου λές εσύ αρχηγέ, είνε σε λιγάκι ο συμμορίτης. Πώς χτύπησες;

—"Α, το παληάλογο! φώναξε θυμωμένος ο Τίγρης. Σκόνταψε στον κατήφορο και με τσάκισα...

Ο Τίγρης όμως δέν μπορούσε να φαντασθή την αλήθεια. Ο Φτεροπόδης, τον όποιον καβάλησε φεύγοντας άπ' τον τόπο της συμπλοκής, όπως είδαμε, δέν σκόνταψε. Τόκανε επίτηδες!

Θά φανή ίσως άπίστευτο, και όμως εινε αλήθεια ότι το δλογο αυτό είνε γυμναστή άπ' τον Τόμ να ρίχνη κάθε ξένον ο όποιος το καβαλούσε!

—Λοιπόν που λές, εξακολουθήσε ο Τίγρης, εξαφνα το άτιμο παληάλογο σαν να καταλάβαινε ότι αυτός που το είνε καβαλήσε ήταν έχθρός, του αφέντη του, και σε μιὰ στιγμή που κατέβαινα έναν κατήφορο ακριβώς κοντά στην είσοδο της χαράδρας, γονατάει άπότομα στα δυό μπροστινά του πόδια...

—Τό άτιμο!
—Ναί. Και που λές λοιπόν και σωριάζομε στον γκρεμό με τὰ μουτρα!

Και πράγματι το κακό είνε συμβή έτσι ακριβώς.

Οι σύντροφοί του, που παραφύλαγαν εκεί κοντά, έτρεξαν και τον πήραν στα χέρια και έπιασαν το άλογο.

Κανείς όμως δέν υποψιάστηκε τίποτα κι' όλοι το άπέδωσαν στην άτσαμοσύνη του άλόγου που ήταν άσυνήθιστο—όπως νόμιζαν—σε τέτοια άπότομα κι' άπόκρημα μέρη...

Κι' έτσι ο Φτεροπόδης, έκανε κι' αυτός το καθήκον του να τιμωρήση τον Τίγρη. Δυστυχώς όμως δέν κατάφερε να τον σκοτώση κι' έτσι ο Τίγρης έζησε για να πιάση αλχμάλωτο τον Τόμ...

Τι θά τοῦκαμε λοιπόν τώρα; Ποιά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΟΜΜΙΕ

Ο ΓΑΥΛΗΠΩΛΗΣ

υπό Α. ΚΙΤΙΚ

φοβερή και βασανιστική τιμωρία να του έτοιμάζε άραγε;

Τι είδους θάνατο λογάριζε να του έπιβάλη;

Ο Τόμ πεταμένος σε μιὰ γωνιά, δεμένος όπως ήταν κοιτάζε γύρω του να ιδη τι μπορούσε να βρη, ποιόν τρόπο να ανακαλύψη, για να έλευθερωθή άπ' τὰ δεσμά του.

Αλλοίμονο όμως... Ήταν τόσο καλά δεμένος, και ο φρουρός που τον φύλαγε τον πρόσεχε τόσο άγρια ώστε κατάλαβε ότι δε θα του ήταν τόσο εύκολο, εκείνη τη νύχτα τουλάχιστο, να δραπετεύση.

Και απελπισμένος βολεύτηκε όπως μπόρεσε καλλίτερα για να ξεκουραστή τουλάχιστο. Γιατί ο ύπνος δέν θα τον έπερνε εκείνη τη νύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο μυστηριώδης άγνωστος «έκδικητής».

Στο μεταξύ αυτό, στο μέγαρο του ντόν Μαρτινέζ, τὰ πράγματα είχαν γίνει τραγικώτερα.

Ο Μαρτινέζ, όταν πήρε το μυστηριώδες εκείνο γράμμα, με το όποιο τον άπειλούσαν ότι μιὰ άρισμένη μέρα θα έδολοφονείτο, κυριεύτηκε από έναν τέτοιο, τρόμο που σχεδόν έπεσε άρρωστος.

Την νύχτα της ημέρας εκείνης που πήρε την επιστολή, ξημερώθηκε με

Είμαι το παιδί

στο Διονυσάκη

Είμαι το παιδί!
Σκορπίζω παντού τη χαρά με το κρυστάλλινο γέλιο μου και τὰ λόγια μου άντηχούν στη ζωή σαν τραγούδι.

Σαν τον ήλιο διώχνω με το άθωο βλέμμα μου κάθε σύννεφο από την ψυχή εκείνων που με πλησιάζουν.

Η ζωή μου είναι παιχνίδι και κάθε τι γύρω μου είναι και μιὰ εκπληξη για τήν άπειρία μου.

Στο μικρό μου κορμάκι συγκεντρώνω πλήθος δνειρά κι' έλπίδες εκείνων που με τριγυρίζουν.

Είμαι το παιδί. Η λαχτάρα της μάνας, ή χαρά της δημιουργίας, ή άθωότερη έκφρασή της.

Γέλιο, χαρά, τραγούδι! Κι' όλ' αυτά, ή δική μου ψυχή.

Καίτη Σβορώνου

εφιάλτες.

"Έτρεμε ολόκληρος κι' όλο νόμιζε πως τον κυνηγοῦσαν να τον δολοφονήσουν.

Ο παραμικρός κρότος τον έκανε να τρέμη σαν φύλλο και με το γράμμα μπροστά του, καθόταν ακίνητος κρατώντας διαρκώς σφιχτά το πιστόλι του.

Και μόνο όταν ξημέρωσε ήσυχασε κάπως.

Είχε μάλιστα ειδοποίηση και τον συνεταίρο του τον Μίστερ Τζιμ να έρθη για

να σκεφτούν μαζί τι να κάνουν.

Και πράγματι κατά τις εννιά το πρωί, έφτασε κι' ο Τζιμ.

**

"Αλλό τ' ήταν εκείνο!

Τι τρομαγμένο ύφος που είχε ο Τζιμ! Χλωμός, φοβισμένος με τη φρίκη ξωγραφισμένη στο πρόσωπό του, μπήκε στο δωμάτιο του Μαρτινέζ, έκλεισε με προσοχή την πόρτα κι' έπεσε σαν πεθαμένος άπλώνοντας με το χέρι του ένα γράμμα προς το συνεταίρο του.

—Τι είν' αυτό; ρώτησε ο Μαρτινέζ.

—Διάβασε να δης, τραύλισε ο Τζιμ.

Ο Μαρτινέζ άρχισε να τρέμη. Πήρε το χαρτί, το άνοιξε, κι' έπεσε άφωνος στο κάθισμά του άφροντας μιὰ άγρια κραυγή.

Το γράμμα ήταν όπως και το δικό του. "Ελεγε σχεδόν τὰ ίδια!

Ο άγνωστος και μυστηριώδης «έκδικητής» άπειλούσε και τον Τζιμ πως θα τον σκότωνε μιὰ άρισμένη μέρα και ώρα...

—Κι' εγώ το ίδιο γράμμα πήρα, ψιθύρισε ο Μαρτινέζ.

—Κι' εσύ;

—Ναί.

Κι' ο Μαρτινέζ έδωσε στον φίλο του το μυστηριώδες γράμμα.

Γι' αυτό με φώναζες.

—Ναί.

Οι δυό συνεταίροι κοιτάζαν ο ένας τον άλλο άφωνοι...

Πέρασε έτσι λίγη ώρα σιωπής κι' επί τέλους ο Τζιμ, που ήταν κάπως περισσότερο ψύχραιμος σηκώθηκε κι' άναψε ένα τσιγάρο.

—Και τώρα; ρώτησε. Τι σκέπτεσαι να κάνουμε;

—Ξέρω κι' εγώ; άπάντησε ο Μαρτινέζ. Εγώ λέγω να ειδοποιήσουμε την άστυνομία.

—Χμ... αυτό που λές εινε το φυσικώτερο άπ' όλα. Αλλά, δε συλλογιέσαι ότι αυτός που μας έστειλε τὰ γράμματα αυτά τ'εχέ υπόψη του; Κι' έπειτα πως να δείξουμε στην άστυνομία που ο άγνωστος μας όνομάζει «δολοφόνους»; Φαντάζεσαι ότι ή άστυνομία δε θα θελήση να το έξετάση αυτό;

—Έχεις δίκιο, μουρμούρισε τρέμοντας ο Μαρτινέζ.

—Βέβαια κι' έχω δίκιο, εξακολούθησε Τζιμ. Θα μπορούν οι ψύλλοι σ' αυτιά του σερίφη και αν κάνει καμιά έρευνα... Θές τώρα να ξεσκάλιζουμε παλιές Ιστορίες;

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Ο ήλιος άνεβοκατέβαινε, βυθιζόταν σιγά σιγά στην άπέραντη θάλασσα.

Οι άχτινες του σ'όρπαγαν χίλια δυό μαρμαριγίσματα κάνοντας το πέλαγος να φαντάζη παράξενα.

Γύρω μου τὰ βουνά άχνωβαφώντουσαν.

Πάνω ψηλά στον καταγάλανο ουρανό άρμένιζαν χρυσοκόκκινα συννεφάκια

Στον άέρα, άκούγοταν το χαρούμενο κελάϊδισμα των πουλιών ο όποιος έτρεχε φορτωμένος τὰ μύρα του δειλινού.

...Καθισμένος στην άκρογιαλιά χαϊρόμουνα το μαγευτικό αυτό ήλιοβασίλεμα τ' Απριλη...

Τζουγιές

—Έχεις δίκιο... Ξανάπε ο Μαρτινέζ. "Οχι μόνο δέν πρέπει να τὰ δείξουμε τὰ γράμματα αυτά, αλλά φαντάζομαι πως πρέπει και να τὰ κάψουμε να τὰ εξαφανίσουμε.

—Δέ μου λές όμως κι' ένα άλλο; είνε σε λίγο ο Τζιμ. Και ποιός τὰ γράφη αυτά τὰ γράμματα;

—Δέ το καταλαβαίνεις; Ποιός άλλος άπ' τον Μαύρο Τίγρη.

—Αυτό πιστεύω κι' εγώ. Αλλά που ξέρει ο Μαύρος Τίγρης πως έμεις σκοτώσαμε τον Λοπέζ;

—Σώπα! φώναξε με φρίκη ο Μαρτινέζ. Μην το λές αυτό! Μην βγάξεις αυτή τη λέξι άπ' το στόμα σου! Το όνομα αυτό έχω να τ'άκούω χρόνια τώρα... Μή μου το θυμίζεις!

—Καλά... καλά... Μην κάνεις έτσι, ψιθύρισε ο Τζιμ. Και πές μου αυτό. Που το ξέρει ο Τίγρης πως έμεις...

—Δέ ξέρω...

Σώπασαν πάλι.

Οι άπαίσιτοι άνθρωποι, σαν ναβλεπαν μπροστά τους το φάσμα του Λοπέζ που τον είχαν δολοφονήσει για να του πάρουν την περιουσία, κοιταζόντουσαν άφωνοι τρομαγμένοι...

"Απ' τη σιωπή τους αυτή τους ξόπνησε ένα χτύπημα στην πόρτα.

"Αρπαξαν άμέσως τὰ γράμματα, τ'άκρυσαν στίς τσέπες τους κι' ο Τζιμ έτρεξε να άνοίξη.

—Ποιός εινε; ρώτησε.

—Εγώ! άκούστηκε μιὰ λεπτή φωνή. Ήταν ή Σουζάνα.

—"Αφσέ μα; παιδί μου παρακάλεσε ο πατέρας της. "Αφσέ μας ήσυχους τώρα. Συζητάμε κάτι πολύ σπουδαίο αυτή τη στιγμή.

—Μιὰ λέξι μόνο θέλω να σου πω μπαμπά και φεύγω.

—Τι θέλεις;

—Μου έπιτρέπης να πάω για λίγο στο κτήμα; Θά με συνοδέψη ολόκληρη φρουρά από δέκα κάουμπόυζ Δέν έχω φόβο.

—Για το θεό! φώναξε ο Μαρτινέζ, θέλεις ναχουμε πάλι τὰ ίδια;

—Μά σου είνε πατέρα Θάχω μαζι μου δέκα ανθρώπους.

—Ούτε μ' έκατό! έκανε έξω φρενών ο Μαρτινέζ.

—Μά είνε ανάγκη!

Ο ΨΑΡΑΣ

Γιατί είνε ανάγκη! Τι έχεις να κάνης;

—Καλά δέν πάω! είνε πεισματικά ή Σουζάνα και βγήκε.

Ο Μαρτινέζ έτρεξε πίσω της.

—Δέν έννοω να το κουνήσης από δω! της φώναξε.

—Καλά! Είπα. Δέν πηγαίνω!

Και θυμωμένη πεισωμένη ή νεαρή κόρη κατέβηκε κάτω στους σταύλους.

**

Έκει, ανάμεσα στους κάουμπόυζ και στους ύπηρετες του σπιτιού, περίμενε ένας γεροντάκος, ο όποιος μόλις είδε τη Σουζάνα σηκώθηκε.

—"Αχ καλέ μου άνθρωπε του φώναξε κεινη. Δέ μπορώ ναρθώ. Δέ μ' άφινει ο μπαμπάς μου.

—Κι' έχει δίκιο παιδί μου άπάντησε ο γέρος. Προχθές ακόμα έπαθες τη συμφορά εκείνη. Είνε επικίνδυνο να ξαναβγής στα κτήματα μονάχη.

—Μά θάπερνα ανθρώπους μαζί μου.

—"Οσους και να πάρης κόρη μου, ο Μαύρος Τίγρης δέν άστειεύεται. Κάτσε λοιπόν έδω που κάθασαι, κι' αν θέλεις τίποτα, του το μυνάω εγώ.

—"Αχ! Τι καλός που είσαι. Ψιθύρισε ή Σουζάνα συγκινημένη. Θέλω να μου κάνης μιὰ χάρη, κι' αν την καταφέρης σου ύπόσχομαι χίλια δολάρια.

—Δέ θέλω δολάρια καλή μου κόρη, άπάντησε ο γέρος, θέλω μόνο να μου δώσης κι' έμένα μιὰ δουλίτσα έδω στο άρχοντικό σας να τρώγω ένα κομάτι ψωμί.

—"Ο,τι θέλεις.

—"Α σ' εύχαριστώ. Κι' εγώ να κάνω ό,τι μπορώ για σενα

—Δέν είνε σπουδαίο αυτό που σου ζητώ άπάντησε. Θέλω να κατορθώσης να μου φέρης έδω τον Τόμ. Θέλω να κάνω έκπληξι του πέτερα μου. Να του παρουσιάσω τον σωτήρα μου.

—"Οτι μπορώ θα κάνω κοπέλα μου. "Αν τὰ καταφέρω...

Η Σουζάνα εύχαριστημένη διέταξε να τον κρατήσουν στην ύπηρεσία του πέτερα της κι' έφυγε.

Ο γέρος, μόλις έμεινε μόνος, έρριξε μιὰ ματιά κατά μέρος του μεγάρου. Μιὰ ματιά που έλαμψε σαν

'Ακούγοντας

Το «Frühlingsmorgen» του MENDELSSOHN

Κι' όταν είδε να σβύνει άπαλά το χαρούμενο ρόδο·

Σά μανοῦλα γλυκά του μιλά, κι' έχει πάψει ή φτωχή να γελά, πεταλούδα.

Με ψυχή πονεμένη, μεθυσμένη πετᾶ, και τραχῶ το στερνό της τραγούδι άντηχεί,

κι' άπ' τη θλίψη πνιγμένη, στα χλωμά της λιμουύλας νερά τρέχει πέφτει και μένει.

Λευκᾶς Η. Λιναρᾶς

Με σύντροφο το φεγγάρι στην άσημνια θάλασσα, ένας ψαράς χαρούμενος γοργά-γοργά ρίχνει τὰ δίχτυα. Ολόρθος, μέσα στη βάρκα στέκει ενώ τὰ γένια του τὰ σταχτιά, του τὰ άνεμίζει έδω και κει το άγέρι.

Κουράστηκε! Τὰ χέρια του, τὰ σιδερένια χέρια μουδιάσανε και ο ίδρωτας βρέχει το πρόσωπό του. Στο βράχο κει άπέναντι, που στη θάλασσα άσειστος τον βοριά δέν σκιάζεται, ο φάρος άνοικλείνει το μάτι του με άχώριστο σύντροφο το κύμα.

"Ακόμη χαρούμενος, τραβάει τὰ δίχτυα τώρα γοργά-γοργά και ή θάλασσα φλοισβίζοντας πηδᾶ γεμάτη άφρους στη βάρκα.

Και ναί σε λίγη ώρα ή βάρκα γιόμισε ψάρια.

Ψάρια! Του ψαρά το άσημι.

Ζαλαμπόρ

άστραπή...

—"Επί τέλους Μαρτινέζ και σὺ Τζιμ!... μουρμούρισε μέσα στα δόντια του... "Ηρθ' ο καιρός που θα λογαριαστοῦμε...

**

Ποιός ήταν όμως ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος;

Τι γύρευε στο κτήμα του Μαρτινέζ; Και πως ύποσχέθηκε στη Σουζάνα να της φέρη το Τόμ; Που τον ήξερε; Πως σχετίσθηκε με τη Σουζάνα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Στο χείλος του θανάτου.

Ο μυστηριώδης γέρος μόλις έμεινε μόνος, προχώρησε προς το μέρος των σταύλων, άναψε την πίπα του και κοιτάζε μελαγχολικός.

Θάλαγε κανείς πως κάτι είνε μέσα του ο άνθρωπος. Συλλογισμένος άμίλητος κάπνιζε άκουμπισμένος σ' ένα στυλο.

Σε λίγο ήρθε κοντά του ένας ύπηρετης.

—"Ελα παπούλη να σε τακτοποιήσω, του είνε.

—"Α! σ' εύχαριστώ.

"Η ντόνα Σουζάνα με διέταξε να σου δώσω ένα καλό δωμάτιο στο σπιτάκι της αύλης.

—"Α όχι! φώναξε ο γέρος. Δέ θέλω να ένοχλήσω κανέναν! Ούτε να κοιμηθώ σε πολυτέλεια! Βάλτε με παιδί μου έδω πουθενά κοντά στους σταύλους ή καλύτερα στην άποθήκη. Σε κανένα άπόμερο μέρος.

—Μά άφοῦ με διέταξε ή κυρία μου

—"Ακού που σου λέω εγώ. Δέ θέλω να σᾶς γίνω βάρος.

—Καλά,

Κι' ο ύπηρετης βλέποντας την έπιμονή του γέρου, τον ώδήγησε σ' ένα άλλο δωμάτιο που ήταν στην είσοδο ακριβώς της άποθήκης.

Τὰ μάτια του γέρου έλαμψαν όταν είδε να άνοίγη ή πόρτα του δωματίου της άποθήκης.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

'Η ζωή είν' ώραία

Είχα ένα καλό φίλο. Μά ήτανε κομμάτι παράξενος. "Ήθελε σώνει και καλά νά με πείση, πώς ή ζωή γι' αυτόν δέν ήτανε παρά ένα περιττό βάρος. Κάι νά τά τινάξω, μούλεγε, τὸ ἴδιο μου κάνει. Δέν φοβοῦμαι τὸν θάνατο!

—Μὴ λές μεγάλο λόγο, τοῦ ἀντίλεγα τρομαγμένος, μὰ αὐτὸς τὸ χαβά του. Καί νά πῆς πὼς ήτανε φτωχός, ἄρρωστος; Πά, πά, πά. "Ἄς εἶνε καλά ὁ πατέρας του, ἕνας μεγαλέμπορας μὲ κάμποσα μιλιούνια στὴ ράχη. "Ἀπό υγεία; Βούβαλος σωφός, θηρίο. Τί τοῦλειπε λοιπόν; Μυστήριο!

Μιά ἀνοιξιὰτικὴ μέρα μὰς ἤρθε νά πάρουμε μιά βάρκα μὲ πανί. Τὴν νοικιάσαμε καὶ τραβήξαμε στ' ἀνοικτά. "Ἡ φίλος μου, σοβαρός, ἀπαθής, ἀπολάμβανε τὸ μικρὸ μας ταξιδάκι. "Ἐγὼ, διασκεδάσα μὲ ὄλα: Μὲ τὰ μικρὰ παιγνιδιάρικα κυματάκια, μὲ τ' ἀλαφρὸ ἀεράκι, μὲ τοὺς γλάρους, ποὺ πετοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Γελοῦσα εὐχαριστημένος καὶ φώναζα τοῦ φίλου μου νά ξεσυνεφιάση. Γελοῦσε βεβιασμένα, μὰ ἔδειχνε πὼς ὄλ' αὐτὰ δέν τοῦκαμον καμμιὰ ἐντύπωσι. Στ' ἀλήθεια ὅμως; Στὸ γυρισμὸ ὁ ἀέρας ἐδυνάμωσε πολὺ. "Ἡ βάρκα μας, ἔγερνε ἐπικίνδυνα. Σκέφθηκα μὲ τρόπο, ἂν ἡ βάρκα...

Δυστυχῶς τὸ ἂν ἐπαλήθεψε. Σὲ μιά στιγμὴ, δέν ξέρω κι' ἐγὼ πὼς, ἡ βάρκα ἀναποδογύρισε, καὶ βρεθήκαμε στὸ παγωμένο νερό. "Ἐβγαλα θυμάμαι κατὶ φωνάρες. Εὐτυχῶς ἤμαστε κοντὰ στὴ ξηρὰ κι' ἔτσι προφθάσαμε μὲ βάρκες, καὶ μὰς ἔσωσαν. "Ἐγὼ τὴν ἐγλύτωσα φθηνά, μ' ἔλαφρὸ πούνηγμα, μὰ ὁ φίλος μου ἄρπαξε μιά γερὴ πνευμονία.

Μόλις ἔγινε καλά, ἔτρεξα στὸ σπίτι του. Παραμιλοῦσε, ὅταν ἐμπήκα. "Ἡ μητέρα του ἔκλαιε σιγανὰ καὶ δάγκωνε τὸ μαντήλι της. "Ὁ γιὰ τὸς πηγαίνοντες συνωφρωμένους. "Ὁ φουκαρὰς ὁ φίλος μου... καὶ μοναχογιός...

Τότε θυμήθηκα μὲ φόβο, τὰ τρελλὰ του λόγια.

Σὲ λίγο ἀνοίξε τὰ μάτια του. Μὰς κῦτταξε ὄλους μ' ἕνα θολό, θλιμμένο βλέμμα. Καταλάβαινε τὴν θέσιν του.

Τὰ χεῖλη του ἀργοσάλεψαν. "Ἐσκουψα.

—Θὲν θέλω, μουρμούρισε.

—Τί δέν θές, φίλε μου καλέ μου φίλε; τὸν ρώτησα πνιγμένος στὰ δάκρυα.

—Καὶ τότε, πὼς θὰ τὰ ξεχάσω τὰ λόγια του;

—Δέν θέλω... μὰ... γιὰτρέ σὼστε με θέλω νά ζήσω... σῶστε με, δὲ σῶστε με...

"Ἀπὸ τότε πέρασαν χρόνια. "Ὁ φίλος μου μ' ἕνα θαῦμα νά πῆς, σῶθηκε. "Ἐτσι στ' ἀστεία τὸν ρωτοῦσα λυμιά φορά. — Τί λές, καὶ νά τὰ τι-

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

11ον — "Ὀ! μὲ τοὺς ἀριθμοὺς μπορεῖ νά κἀνη κανεὶς ὅτι θέλει!

—Δὲ συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ γεγονότα! Δέν ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑφαιστείων λιγότεψε ἀρκετὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ κόσμου; Καὶ ὅτι ἂν ὑπάρχη θερμότητα στὸ κέντρο, δέν μπορεῖ νά συμπεράνη κανεὶς ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ἐλαττώσεως τῶν ἡφαιστείων ὅτι "πείει κι' αὐτὴ νά λιγοστεύη.

—"Ἄν ἐξακολουθήσετε θεῖε μου, μὲ τίς ὑποθέσεις δέν μπορῶ νά συζητήσω.

—Κι' ἐγὼ λέω στὴ γνώμη μου προσθέτονται οἱ γνώμες τῶν ἀνθρώπων, ἐντελῶς ἀρμοδίων. Θυμάσαι μιά ἐπίσκεψι ποὺ μοῦ ἔκανε ὁ διάσημος "Ἄγγλος χημικός, ὁ Χοῦμφου Νταϊβου στὸ 1825;

Πῆγα πρὸς τίς ὄχθες τοῦ "Ἐλμπ.

—Καθόλου, γιατί γεννήθηκα δέκα ἐννέα χρόνια μετὰ.

—"Ἐ! λοιπόν, ὁ Χοῦμφου Νταϊβου μ' ἐπισκέφθηκε ὅταν πέρασε τὸ "Ἀμβούργου. Συζητήσαμε πολὺ. Μεταξὺ δὲ ἄλλων ζητημάτων καὶ τὴν ὑπόθεσι τῆς ρευστότητας τοῦ πυρῆνος τῆς γῆς. Βρεθήκαμε δὲ σύμφωνοι ὅτι ρευστότητα δέν ἦταν δυνατόν νά ὑπάρχη γιὰ τὸν μόνο λόγο ὅτι σ' αὐτὸν δέν βρῆκε ποτέ ἀπάντησι ἢ ἐπιστήμη.

—Καὶ ποὺ εἶναι αὐτὸς; ρώτησα μὲ κάποια ἐκπληξι.

—Νάξης, πὼς σοῦ φαίνεται;

Μὲ κοιτοῦσε τρομαγμένος. "Ἐπειτα γελοῦσε, γελοῦσε μὲ τὰ παλιά του καμώματα.

"Ὁ κατεργάρης ἀγαποῦσε τὴ ζωὴ, καὶ τῶδειχνε πιά...

"Ἀπόστολος Τεκμιτσῶφ

—Εἶναι τὸ ὅτι ἡ αὐτὴ μάζα τοῦ κέντρου τῆς γῆς, θὰ ἦταν ὑποταγμένη ὅπως καὶ ὁ "Ὠκεανός, στὴν ἔλξι τῆς Σελήνης καὶ κατὰ συνέπεια δυὸ φορές τὴν ἡμέρα θὰ γίνοντουσαν ἐσωτερικὲς παλίρροιες οἱ ὁποῖες θὰ ὑψώναν τὸ φλοιὸ τῆς γῆς καὶ θὰ συνέβαιναν περιοδικοὶ σεισμοί!

"Ἄλλ' εἶναι πιθανόν! ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ὑπέστη τὴν καυθὸν καὶ ἔτσι μὰς ἐπιτρέπεται νά ὑποθέσωμε ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς φλοιός, εἶχε κρυώσει πρῶτος ἐνῶ ἡ θερμότητα κατάφυγε στὸ κέντρο τῆς.

—Πλάνη ἀπάντησε ὁ θεῖος μου. "Ἡ γῆ ζεστάθηκε λόγω τῆς καύσεως τῆς ἐπιφάνειάς της καὶ ὄχι ἀλλοιῶς. "Ἡ ἐπιφάνεια τῆς ἀποτελεῖτο ἀπὸ μεγάλη ποσότητα μετάλλων ὅπως ἡ ποτάσσα, ἡ σόδα τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νά καίωνται μόνο στὴν ἐπαφῇ τοῦ ἀέρα καὶ τοῦ νεροῦ. Τὰ μέταλλα λοιπόν αὐτὰ κἀγκαν ὅταν οἱ ἀτμοσφαιρικοὶ ἀτμοὶ πέσαν ὑπὸ μορφήν βροχῆς στὴ γῆ. "Ὀλίγο κατ' ὀλίγο ὅταν μπηγνῆ ἀπὸ τίς σχισμάδες τῆς γῆς δημιουργήσαν νέες πυρκαϊές μὲ ἀνατινάξεις καὶ ἐκρήξεις ἡφαιστείων. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἡφαίστεια ἦταν τόσα κατὰ τίς πρῶτες μέρες τῆς γῆς.

—"Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι μῖσ ἐξυπνὴ σκέψις! φώναξα χωρὶς νά τὸ θέλω.

—"Ὁ Χοῦμφου Νταϊβου μ' ἔκανε νά τὴν καταλάβω ποῖο καλὰ μάστιχα ἐδῶ μ' ἕνα πείραμα ἀπλούστατο. "Ἐφτιαξε μιά μεταλλικὴ σφαῖρα ἀποτελούμενη κυρίως ἀπὸ μέταλλα ποὺ ἀνάφερα καὶ ἡ ὁποῖα παρίστανε τὴ γῆ. "Ὅταν ρίξαμε μιά λεπτὴ βροχὴ στὴν ἐπιφάνειά της αὐτὴ μεγάλωνε καὶ σχηματίζε ἕνα μικρὸ ὕψωμα, ἕνας μικρὸς κρατήρας ἀνοίγε στὴν κορυφή, ἡ ἐκρήξις ἐγένετο καὶ ἄφισε στὴν ἐπιφάνεια τῆς σφαίρας μιά τέτοια θερμοκρασία ὥστε ἦταν ἀδύνατο νά τὴν κρατήσωμε στὰ χέρια μας.

"Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἄρχισα νά κλονίζωμαι ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ καθηγητοῦ τὰ ὁποῖα ἄλλως τε παρουσιάζε μὲ τὸ ἴδιο πάθος του καὶ ἐνθουσιασμό.

—Τὸ βλέπετε "Ἀξέλ, εἶπε ὅτι ἡ κατάσταση τοῦ κεντρικοῦ πυρῆνος ἔκανε διαφόρους ὑποθέσεις μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων. Πάντως εἶναι φανερό τὸ γεγονός τῆς ἐσωτερικῆς θερμοκρασίας. Γιὰ μένα δέν ὑπάρχει οὔτε ἦταν δυνατόν νά ὑπάρξη. "Ἐξ ἄλλου, ὅπως καὶ ὁ "Ἄρνε Σακνούσεμ θὰ δοῦμε τί συμβαίνει μ' αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ζήτημα.

—Εἰ λοιπόν, ναί! ἀπάντησα κι' ἐγὼ ἐνθουσιασμένος, ναί, θὰ τὸ δοῦμε ἂν πάντως μπορεῖ νά βλεπῆ κανεὶς ἐκεῖ μέσα.

—Καὶ γιατί, Μήπως δέν μπορούμε νά στηριχθοῦμε στὰ ἠλεκτρικὰ φαινόμενα γιὰ νά φωτισθοῦμε, ἀκόμη δὲ καὶ πάνω στὴν ἀτμόσφαιρα, τὴν

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

"Ἡ μικρὴ ἀνθοπώλις

Σὲ μιά ὁδὸ τῶν Παρισίων σύχναζε σὲ μιά γωνιά ἡ Μαντελὴν, ἡ μικρὴ ἀνθοπώλις. "Ἦταν ἕνα χλωμὸ κι' ἀδύνατο κοριτσάκι ὡς δέκα χρόνων, μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, λεπτὸ μουτράκι, ξανθὰ μαλλιάκια, πλεγμένα σὲ κοτσίδες καὶ μιά ἄσπρη καθαρὴ ποδίτσα. Στὸ χέρι κρατοῦσε ἕνα μικρὸ πανεράκι μὲ μερικὰ λουλούδια τῆς ἐποχῆς. Πότε μενεξέδες, πότε ἀνεμώνες, πότε γαρδένιες. Ἐίχε μιά λεπτὴ καὶ χαῖδε μὲν φωνίτσα ὅταν φώναζε:

—«Λουλούδια! πάρτε, πάρτε ἀνεμώνες! "Ὅλα φρέσκα εἶναι!...»

Κι' οἱ διαβάτες τίς ἔδιδαν πάντα χρήματα. "Ἀπὸ λύπη, βλέποντας ζωερὴ τὴν ἀντίθεσι τῶν φρέσκων καὶ δροσερῶν λουλουδιῶν, μὲ τὸ χλωμὸ κι' ἀδύνατο προσωπάκι της ποὺ ἔφερε πάνω του ζωερὰ τὰ ἴχνη τῆς δυστυχίας καὶ τῆς κακοπέρας; Πιθανόν! "Ἰσως ὅμως κι' ἐπειδὴ οἱ τρόποι της τοὺς ἄρσαν ἡ καθαριότητά της τοὺς τραβοῦσε ἢ ἡ πρόσχαρη ἀλλ' ἀσθενικὴ φωνίτσα της τοὺς συγκινοῦσε.

Κατὰ τὸ σοῦρουπο ἔπαιρνε τὸ ἄδειο πανεράκι της καὶ διευθύνονταν πρὸς τὴν χαμοκέλα μῖας στενῆς παρόδου. Μιά μέρα ὅμως οἱ τακτικοὶ διαβάτες μάταια τὴν ἀναζήτησαν στὴ συνηθισμένη της γωνιά. "Ἡ χαϊδεμένη της φωνίτσα δέν ἀκούγταν πουθενά. "Ἡ Μαντελὴν δέν ἦταν ἐκεῖ. Πέρασε ἕνας μῆνας ἀπὸ τότε! "Ἦταν ἕνα ἀνοιξιὰτικο πρωῖνὸ τοῦ "Ἀπρίλη. Στὴν ἴδια γωνιά ποὺ στεκόταν ἄλλοτε ἡ Μαντελὴν ἦταν τώρα ἕνα παχουλὸ καὶ πρόσχαρο κοριτσάκι, καλοντυμένον καὶ ῥοδοκόκκινον ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα πανεράκι μὲ λουλούδια κάθε λογῆς, κι' ἐπρόσφερε ἀπὸ ἕνα μπουκετάκι στοὺς τακτικούς διαβάτες. "Ἐνα μικρὸ φακελλάκι ἦταν ἰσχυρὸ μὲ μιά κορδελίτσα στὸ καθένα. Κι' ἀνοίγοντας οἱ διαβάτες διάβαζαν: «Εἶμαι ἡ μικρὴ σας Μαντελὴν, ἡ Μαντελὴν ποὺ τόσες φορές εὐεργετήσατε. Τώρα πιά δέν πουλῶ λουλούδια. Ζῶ σὲ μιά μεγάλη πολυκατοικία, πηγαίνω στὸ σχολεῖο καὶ εἶμαι εὐτυχισμένη. Κάποια καλὴ κυρία πῆρε ὄλη μου τὴν οἰκογένεια κοντὰ της κι' ἐμένα μὲ υιοθέτησε. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ καὶ σὰς προσφέρω τὸ μικρὸ αὐτὸ μπουκετάκι σὰν ἀνάμνησι τῆς μικρῆς Μαντελὴν ποὺ βρῆκε τὴν Εὐτυχία!»

Βασίλισσα τῶν Κρίνων

—Καὶ αὔριο, ἀγαπητὴ μου "Ἀξέλ, ἔτσι θὰ μιλῶ.

Κι' ἔτσι πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι ἡ Γκράουμπεν κι' ἐγὼ, χωρὶς νά μιλοῦμε ἐξακολουθήσαμε τὸ δρόμο μας. "Ἦμουν κατακουρασμένοι ἀπὸ τίς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας.

—Στὸ κάτω-κάτω σκεπτόμουνα, τὰ κάλαντα τοῦ "Ιουλίου εἶναι ἀκόμα

ὁποῖα ἡ πίεσις της μπορεῖ νά κάνει φωτεινὴ ἐφ' ὅσον πλησιάζομαι πρὸς τὸ κέντρο;

—Βέβαια βέβαια! Αὐτὸ μπορεῖ νά γίνη.

—Εἶναι βέβαιο, ἀπάντησε θριαμβευτικά ὁ καθηγητής.

—"Ἀλλὰ σιωπῆ κατάλαβες; Σιωπῆ γιὰ ὄλ' αὐτὰ καὶ σὲ κανένα νά μὴν ἔρθῃ ἡ ἰδέα νά ἀνακαλύψῃ τὸ κέντρο τῆς γῆς πρὶν ἀπὸ μὰς.

VII

"Ἐτσι τελείωσε ἡ ἀξιωμαθὴ ἀπάντησι αὐτῆς ἡ συζήτησις, ἡ ὁποῖα μοῦ ἔφερε πυρετό. Βγῆκα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ θεῖου μου καταζαλισμένος. "Ὁ ἀέρας τῶν δρόμων τοῦ "Ἀμβούργου δέν μοῦ ἔφθανε γιὰ νά συνέλθω. Πῆγα κατὰ τίς ὄχθες τοῦ "Ἐλμπ καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀτμοκινήτου ποταμοπλοίου, ποὺ ἔβανε τὴν πόλιν μὲ τὸν σιδηρόδρομον τοῦ "Ἀμβούργου.

Εἶχα, λοιπόν πραγματικὰ πεισθῆ ἢ μήπως ἤμουν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ καθηγητοῦ; "Ἐπρεπε νά θεωρήσω σοβαρὴ τὴν ἀπόφασί του νά πάῃ στὸ κέντρο τῆς γῆς. εἶχα ἀκούσει τὰ ἀσυνείδητα ἐπιχειρήματα ἐνὸς τρελλοῦ ἢ τίς ἐπιστημολογικὲς πεποιθήσεις ἐνὸς μεγάλου πνεύματος; Μέσα σ' ὄλα αὐτὰ ποὺ σταματᾶ ἡ ἀλήθεια καὶ ποὺ ἄρχιζε ἡ πλάνη;

"Ἐπλεα μέσα σὲ χίλιες ἀντίθετες ὑποθέσεις χωρὶς νά μπορῶ νά σταματήσω σὲ καμμιὰ. "Ἐν τῷ μεταξύ, θυμάμαι ὅτι εἶχα πεισθῆ, ἂν καὶ ὁ ἐνθουσιασμός μου ἄρχισε νά ἡσυχάζη. Θὰ ἤθελα ν' ἀρχίσῃ ἄμέσως τὸ ταξίδι καὶ νά μὴ λάβω τὸν καιρὸ νά τὸ συλλογισθῶ.

Βέβαια τὸ θάρρος δέν θὰ μοῦ ἔλειπε γιὰ νά ἐτοιμάσω τὴν βαλίτσα μου τὴν στιγμὴ αὐτῇ

Πάντως πρέπει νά τ' ὁμολογήσω ὅτι ὅστερ' ἀπὸ μιά ὥρα τὰ νεῦρα μου ἡσυχάσανε κι' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς ἤρθα στὴν ἐπιφάνεια.

—Μὰ εἶναι παράλογο φώναξα, εἶναι τρέλλα; Δέν μπορεῖ νά γίνη μιά τέτοια πρότασις στὰ σοβαρὰ σ' ἕνα λογικὸ νέο. Τίποτ' ἀπ' ὄλα αὐτὰ δέν συμβαίνει.

Κοιμήθηκα ἄσχημα καὶ εἶδα ἕνα κακὸ ὄνειρο. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ εἶχ' ἀκολουθήσῃ τὴν ὄχθη τοῦ "Ἐλμπ καὶ γύρισα στὴν πόλι. "Ἀφοῦ ἀνέβηκα ἀπ' τὸ λιμάνι προχώρησα πρὸς τὴν ὁδὸ τῆς "Ἀλντόνα. "Ἐνα προαίσθημα μὲ ὠδηγῶσε, προαίσθημα σίγουρο, γιὰτί ἀμέσως εἶδα τὴν ἀγαπητὴ μου Γκράουμπεν, ἡ ὁποῖα μὲ τὸ ἔλαφρὸ της βῆμα γύριζε στὸ "Ἀμβούργο.

—Γκράουμπεν! φώναξα ἀπὸ μακρὰ.

"Ἡ νέα σταμάτησι ταραγμένη, ἴσως φαντάζομαι ἐπειδὴ ἄκουσε νά φωνάζουν τ' ὄνομά της μέσα στὸ δρόμο.

Μὲ δέκα βήματα τὴν ἔφτασα.

—"Ἀξέλ! εἶπε ἐκπληκτη. "Ἄ! ἤρθε; νά με συναντήσης! Αὐτὸ ἦταν πολὺ ὄρατο!

"Ἀλλὰ ὅταν μὲ κοίταξε δέν μπορεσε ν' ἀπατηθῆ ἀπὸ τ' ἀνήσυχο καὶ ταραγμένο μου ὄφος.

—Τί ἔχεις λοιπόν; μὲ ρώτησε δίνοντάς μου τὸ χέρι της.

—Τί ἔχω, Γκράουμπεν! φώναξα. Καὶ μὲ λίγα λόγια ἐξήγησα στὴν ὄραία μου Βιρλανδὴ τὴν κατάστασι. "Ἀραγε ἡ καρδιά της κτυποῦσε ὅπως ἡ δική μου. Δέν τὸ ξέρω, ἀλλὰ τὸ χέρι της ἔτρεμε μέσα στὸ δικό μου. Κἀναμε μερικὰ βήματα χωρὶς νά μιλάμε.

—"Ἀξέλ! ἔκαν' ἐπὶ τέλους.

—"Ἀγαπητὴ μου.

—Αὐτὸ θὰ εἶν' ἕνα ὄρατο ταξίδι. "Ἐγὼ ἀναπῆδησα σ' αὐτὲς τίς λέξεις.

—Νοί! "Ἀξέλ, ἕνα ταξίδι ἀντάξιο τοῦ ἀνημποῦ ἐνὸς σοφοῦ. "Ἐνας ἀντρας εἶναι καλὸ νά διακρίνεται ἀπὸ

Τὸν ἦθα νά φωνάζη καὶ νά χειρονομῇ

μιά μεγάλη πρᾶξι.

—Τί ὥστε δὲ μ' ἀποτρέπεις Γκράουμπεν;

—"Ὅχι, ἀγαπητὴ μου "Ἀξέλ. Καὶ θὰ συνόδευα εὐχαρίστως τὸν θεῖο σου κι' ἐσένα ἂν δέν σὰς ἤμουν βάρος.

—"Ἀλήθεια;

—"Ἀλήθεια.

"Ἄ! γυναικες, κορίτσια, αἰώνια ἀκατανόητες γυναικεῖες καρδιές. "Ὅταν δέν εἶστε τὰ πιὸ δειλὰ δντα, εἶστε τὰ πιὸ γενναιώτερα! "Ἡ λογικὴ εἶναι ἄχρηστη σὲ σὰς. Τί αὐτὴ ἡ νέα μ' ἐνθάρρυνε νά πάρω μέρος σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολή! Καὶ δέν ἐδίσταζε νά πάρη κι' αὐτὴ μέρος! Καὶ ἐπέμενε νά με πείση νά πάω κι' ἐγὼ, ἐπέμενε γιὰ μένα ποὺ μ' ἀγαποῦσε τόσο.

Εἶχα σαστίσει, καί... γιὰτί νά μὴν τὸ πῶ; εἶχα ντροπιστῆ.

—Γκράουμπεν, εἶπα, θὰ δοῦμε ἂν κι' αὔριο θὰ μιλάς πάλι ἔτσι.

μακρὰ, ἀπὸ τὴν ὥρα ὡς τότε θὰ συμ-
βῶν πολλά πράγματα, πού θὰ θε-
ραπεύουν τὸν θεῖο μου ἀπὸ τῆ
μανία τοῦ ὑπογείου ταξιδιοῦ του.

Ὅταν φτάσαμε εἶχε νυχτώσει.
Περίμενα νὰ τὰ βρῶ ὅλα ἡσυχὰ,
τὸν θεῖο μου νὰ κοιμάται, κατὰ τὴ
συνήθειά του καὶ τὴ Μάρθα νὰ σι-
γυρίζῃ τὴν τραπεζαρία. Ἄλλ' ὑπο-
λόγιζα χωρὶς τὴν ἀνυπομονησία τοῦ
θεῖου μου. Τὸν ἤδρα νὰ φωνάζῃ καὶ
νὰ χειρονομῇ στὸ μέσον μιᾶς ομά-
δας ἀπὸ ἀχθοφόρους οἱ ὅποιοι ξε-
φόρτωναν μερικὰ πράγματα στὴν
εἴσοδο. Ἡ Μάρθα τὰ εἶχε σαστίσει.

— Ἄλλὰ ἔλα λοιπόν, Ἄξελ! κάνε
γρηγορώτερα δυστυχισμένε! φώναξε
ἀπὸ μακριὰ μὲ κάλαβε. Οὔτε ἡ βαλίτσα σου εἶναι ἔτοιμη,
τὰ χαρτιά σου εἶναι ἀτακτοποίητα,
δὲ βρίσκω οὔτε τὸ κλειδί τῆς βαλί-
τσας μου, οὔτε τίς γκέτες μου τίς
ἔφεραν.

Τὰ σάστισα! Ἐχασα τὴ φωνή
μου, μὲν δὲ καὶ μπόρεσα νὰ πῶ:

— Φεύγουμε λοιπόν;

— Ναι, κακόμοιρο παιδί, πού πᾶς
καὶ γυρίζεις ἀντὶ νὰ εἶς ἐδῶ;

— Φεύγουμε; Ξαναεἶπα μὲ φωνὴ
ἄτονη. Δὲν μπόρεσα ν' ἀκούσω πε-
ρισσότερα, ἀλλὰ κατέφυγα στὸ δω-
μάτιό μου. Δὲν ἦταν δυνατόν ν'
ἀμφιβάλλω πᾶς, ὁ θεῖός μου εἶχε
χρησιμοποιήσῃ ἕνα μέρος τῶν ἀντι-
κειμένων καὶ τῶν ἀναγκαίων ὀργά-
νων γιὰ τὸ ταξίδι. Ἡ εἴσοδος ἦταν
γεμάτη ἀπὸ σχοινιά, σκάλες, ἀπὸ
πυρσοῦς, ἀπὸ φλασκιά ἀπὸ ἀγκί-
στρια, ἀπὸ σκαπάνες καὶ ἄλλα
πράγματα, ἀρκετὰ γιὰ νὰ φορτω-
θοῦν δέκα ἄνθρωποι.

Πέρασα μιὰ νύχτα ἀπαίσια. Τὴν
ἐπομένη περίμενα νὰ μὲ ξυπνήσουν
νωρίς καὶ εἶχα τὴν ἀπόφασί νὰ μὴν
ἀνοίξω τὴν πόρτα μου. Ἄλλὰ ποῖός
μποροῦσε ν' ἀνισταθῇ στὴ γλυκεῖα
φωνὴ πού ἔλεγε:

«Ἀγαπητέ Ἄξελ».

Βῆκα ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου σκε-
πτόμουν δὲ ὅτι τὸ χαλασμένο ὕφος
μου, ἡ ὀχρότης μου, τὰ κοκκινισμέ-
να μάτια μου ἀπὸ τὴν ἀϋπνία θὰ
εἶχαν καποῖον ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς
Γκράουμπεν καὶ θ' ἄλλαζαν τίς
ιδέες τῆς.

— Ἄ! ἀγαπητέ μου βλέπω ὅτι εἶ-
σαι καλύτερα καὶ ὅτι ἡ νύχτα σὲ
καθησύχασε.

— Μὲ καθυσύχασε; φώναξα.

Πῆγα στὸν καθρέπτη μου. Ἐ,
λοιπόν ἡ ὄψις μου ἦταν καλύτερη
ἀπ' ὅτι φανταζόμουν. Δὲν μποροῦ-
σα νὰ τὸ πιστέψω.

— Ἄξελ, εἶπε, μίλησα πολὺ μὲ
τὸν κηδεμόνα μου. Εἶναι ἕνας τολ-
μηρὸς ἐπιστήμων! ἕνας ἄνθρωπος
μὲ μεγάλου θάρρους καὶ θὰ θυμηθῆς
ὅτι τὸ αἷμα του τρέχει μέσα στίς
φλέβες σου. Μοῦ ἐξιστόρησε τὰ
σχέδιά του, τὸ πῶς καὶ γιατί ἐλπί-
ζει νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸ του. Καὶ
θὰ φθάσῃ δὲν ἀμφιβάλλω. Ἄ! ἀγα-
πητέ μου Ἄξελ εἶναι ὠραῖο ν' ἀφο-
σιώνεται κανεὶς ἐπὶ τὴν ἐπιστήμη!

Τὶ δόξα περιμένει τότε τὸν Λίν-
τεμπροκ καὶ πῶς, θὰ ἀντανάκλασθῇ
καὶ στὸν ἀνηψιὸν του;

Ὅταν γυρίσης, Ἄξελ, θὰ εἶσαι

ἕνας ἄνδρας, ἴσος μ' αὐτόν. ἐλεύθε-
ρος νὰ μιλάς καὶ νὰ ἐνεργῆς ἐλευ-
θερος ἐπιτέλους νά...

Κι' ἡ Γκράουμπεν κατακοκκινισμέ-
νη, δὲν τελείωσε. Τὰ λόγια τῆς μ'
ἐνεψύχωσαν, καὶ ὅμως δὲν ἤθελα
νὰ πιστέψω ἀκόμη ὅτι θὰ φεύγαμε.
Παράσυρα τὴν Γκράουμπεν στὸ γρα-
φεῖο τοῦ καθηγητοῦ.

— Θεῖε μου, εἶπα, ἀποφασίσθηκε
λοιπὸν νὰ φύγουμε;

— Πῶς; Ἀμφιβάλλεις;

— Ὁχι, ἀπάντησα γιὰ νὰ μὴν τὸν
δυσαρθεύω. Ἦθελα νὰ μάθω μό-
νο, τί μᾶς βιάζει.

— Ἄλλ' ὁ καιρὸς! ὁ καιρὸς πού
φεύγει ἀνεπανόρθωτα.

— Καὶ ὅμως μὲλις εἶναι 26 Μαΐου,
ἕως τὸ τέλος δὲ τοῦ Ἰουνίου...

— Καὶ πιστεύεις λοιπόν, ἀμαθέστα-
τε, ὅτι μπορεῖ νὰ πάη τόσο εὐκόλα
κανεὶς στὴν Ἰσλανδία; Ἄν δὲν μ'
εἶχες ἀφήσει, σὰν τρελλός, θὰ πη-
γαίναμε μαζί στὸ γραφεῖο τοῦ Λίφ-

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ νέα κόρη μᾶς ἔστει-
λαν τὸν τελευταῖο χαιρετισμὸ τους

φεντερ καὶ Σία κι' ἐκεῖ θὰ μάθαινες
ὅτι ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη στὸ Ρεύκια-
βικ δὲν ὑπάρχει παρά μιὰ συγκοι-
νωνία κάθε 22 τοῦ μηνός.

— Ἐ, λοιπόν;

— Λοιπὸν ἂν περιμέναμε τῆς 22
Ἰουνίου θὰ φθάναμε πολὺ ἀργά γιὰ
νὰ δοῦμε τὴν σκιά τῆς κορυφῆς
Σκάρταρις νὰ πέφτῃ ἐπάνω στὸν
κρατῆρα τοῦ Σνέφφελς! Πρέπει λοι-
πὸν νὰ φτάσουμε ὅσο τὸ δυνατό γρη-
γορώτερα στὴν Κοπεγχάγη γιὰ νὰ
βροῦμε ἕνα μέσον μεταφοράς. Πῆ-
γαινε νὸ ἐτοιμάσης τὴν βαλίτσα
σου!

Δὲν εἶχα τίποτε ν' ἀπαντήσω καὶ
ἀνέβηκα πάλι στὸ δωμάτιό μου. Ἡ
Γκράουμπεν μ' ἀκολούθησε καὶ ἀνέ-
λαβε αὐτὴ νὰ τακτοποιήσῃ ὅλα τὰ
πράγματα μου σὲ μιὰ βαλίτσα.

Δὲν ἦταν καθόλου συγκινημένη
σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα περίπατο
ἕως τὸ Λουμπέκ ἢ τὴν Ἐλιγολάνδη,

Τὰ μικρὰ τῆς χέρια ἐργαζόντουσαν
ἡσυχὰ, καὶ μιλοῦσε ἡρεμὰ. Μοῦ ἔλε-
γε δὲ ὅλα τὰ ὑπὲρ τῆς ἐκδρομῆς.

Μὲ καταγοῦτε καὶ αἰσθανόμενον
νὰ θυμῶνω ἐναντίον τῆς. Ἦθελα
νὰ ξεσπάσω ἀλλ' αὐτὴ δὲν πρόσεχε,
ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε μεθοδικὰ τὴν
τακτοποίησι τῶν πραγμάτων μου.

Ἐπὶ τέλους δέθηκε κι' ἡ τελευταία
λουρίδα τῆς βαλίτσας μου. Κατέ-
βηκα στὸ ἰσόγειο.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, οἱ
προμηθευταὶ τῶν ὀργάνων φυσικῆς,
τῶν ὄπλων, τῶν ἠλεκτρικῶν συσκευ-
ῶν εἶχαν πολλαπλασιασθῇ. Ἡ Μάρ-
θα εἶχε χάσει τὸ κεφάλι τῆς.

— Μήπως ὁ κύριος εἶναι τρελλός;
μοῦ εἶπε.

Ἐγὼ ἔκαμα σημεῖον καταφατικά.

— Καὶ πηγαίνετε μαζί του;

Τὸ ἴδιο σημεῖο ἀπὸ μέρος μου.

— Καὶ γιὰ ποῦ;

Τῆς ἔδειξα μὲ τὸ δάκτυλο πρὸς
τὸ κέντρο τῆς γῆς.

— Στὸ ὑπόγειο; φώναξε ἡ γρηὰ
ὕπνρητρια.

— Ὁχι τῆς εἶπα ἐπὶ τέλους, ἀκό-
μη ποῖο χαμηλά.

Νύκτωσε χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς.
— Θὰ φύγουμε αὔριο ἀκριβῶς στίς
ἔξ, εἶπε ὁ θεῖός μου.

Στίς δέκα ἔπεσα σὰν πτώμα νὸ
κοιμηθῶ. Τὴν νύκτα οἱ φόβοι μὲ κα-
τέλαβαν ξανά καὶ διαρκῶς ὄνειρεύ-
ομαι βάραθρα! Μὲ εἶχε καταλάβῃ
παραλλήλῃ. Νόμιζα πῶς ὁ καθη-
γητῆς μὲ εἶχε συλλάβῃ μὲ δυνατὸ
χέρι του καὶ μὲ παρέσυρε! ἔπεφτα
στὸ βάθος ἀμετρήτων χασμάτων τὰ
ὅποια ἀφίνονται στὸ κενό.

Ἡ ζωὴ μου δὲν ἦταν παρά μιὰ
ἀτέλειωτη πτώσις.

Στίς πέντε σηκώθηκα ἐξαντλημέ-
νος ἀπὸ τὴν κοῦρασι καὶ τὴ συγκί-
νησι καὶ κατέβηκα στὴν τραπεζαρία.
Ὁ θεῖός μου ἦταν καθισμένος στὸ
τραπέζι καὶ κατεβρόχιζε. Τὸν κύτ-
ταξα μὲ ἕνα αἶσθημα φρίκης. Ἄλλ'
ἡ Γκράουμπεν ἦταν ἐκεῖ. Δὲν μπό-
ρεσα οὔτε νὰ μιλήσω οὔτε νὰ φύγω.

Στίς πεντέμισι ἀκούστηκε στὸ δρό-
μο ὁ κρότος μιᾶς πλατιάς ἀμάξας
πού ἔφτασε γιὰ νὰ μᾶς μεταφέρῃ
στὸ σταθμὸ τῆς Ἀλιόνος. Ἀμέσως
τὴν γέμισαν ἀπὸ δέματα τοῦ θεῖου
μου.

— Κοὶ τὸ δέμα σου; μοῦ εἶπε.

— Εἶναι ἔτοιμο, ἀπάντησα λιποθυ-
μῶντας.

— Κάνε λοιπὸν γλήγορα, γιστὶ θὰ
μᾶς κᾶνης νὰ χάσουμε τὸ τραῖνο.

Νὰ ἀγωνισθῶ τότε κατὰ τῆς τύ-
χης μου μοῦ φάνηκε ἀδύνατον. Ἀ-
νέβηκα στὸ δωμάτιό μου, πῆρα τὴν
βαλίτσα μου τὴν ἄφησα νὰ κυλήσῃ
κατὰ μῆκος τῆς σκάλας καὶ ἔτρεξα
κοντὰ τῆς. Τὴν στιγμή ἐκείνη ὁ θεῖός
μου παρέδιδε μ' ἐπισημότητα στὰ
χέρια τῆς Γκράουμπεν τὰ «ἡνία»
τοῦ σπιτιοῦ του. Ἡ ὠραία μου Βιρ-
λανδὴ κράτησε τὴν συνηθισμένη τῆς
ἡρεμία. Ἐφίλησε τὸν κηδεμόνα τῆς
ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα
δάκρυ δταν ἄγγιξε τὸ πρόσωπό μου
μὲ τὰ γλυκὰ τῆς χεῖλη.

— Γκράουμπεν! ἔφώναξα.

(Στὸ ἐπόμενο ἢ συνέχεια)

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμεν.)

6ον «Γιατί, ἔλεγε μέσα
τῆς, ἄραγε δὲν θέ-
λει ἡ Καλοελαφοῦλα
νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ περατήσω
μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος;
Τὶ κίνδυνον μπορεῖ νὰ δια-
τρέξω ὑπὸ τὴν προστασία
τῆς;» Κάθε φορὰ πού σκε-
πτόταν ἔτσι, ὁ Ὄμορφογα-
τούλης πού φαίνεται πῶς
καταλάβαινε τί σκεφτόταν μέσα τῆς
τὴν τραβοῦσε ἀπὸ τὸ φόρεμα, καὶ
νιαούριζε, καὶ τὴν ἀνάγκαζε νὰ κα-
τεβῇ ἀπὸ τὸ περίπτερο. Ἡ Ξανθοῦ-
λα γελοῦσε, καὶ ἀκολουθοῦσε τὸν
Ὄμορφογατούλη, καὶ ξανάρχιζε τὸν
περίπατό τῆς στὸ ἐρημικὸ πάρκο.

ΜΕΡΟΣ ΕΒΔΟΜΟ

Ὁ Παπαγάλος

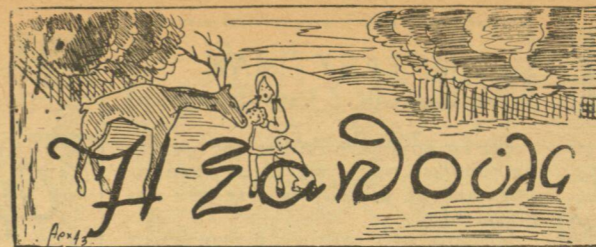
Ἦταν σχεδὸν ἕξη μῆνες ἀφ' ὅτου
ἡ Ξανθοῦλα ξύπνησε ἀπὸ τὸ ὕπνο
τῆς τῶν ἐπτά ἐτῶν. Ὁ χρόνος τῆς
φαινότανε μακρὺς, ἡ ἀνάμνησι τοῦ
πατέρα τῆς συχνὰ τὴν ἔκανε περι-
λυπη. Ἡ Καλοελαφοῦλα καὶ ὁ Ὄ-

μορφογατούλης ἐμάντευαν τίς
σκέψεις τῆς. Ὁ Ὄμορφογα-
τούλης νιαούριζε κλαψιάρικα,
ἡ Καλοελαφοῦλα ἀναστέναζε.
Ἡ Ξανθοῦλα σπανίως μιλοῦ-
σε γιὰ τὸ ἀντικείμενο πού ἀ-
πασχολοῦσε τὴ σκέψι τῆς, γιὰ
τί φοβότανε νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν
Καλοελαφοῦλα, πού τῆς εἶχε
πεῖ δυὸ τρεῖς φορές: «Θὰ ἔξα-
ναθῆς τὸν Πατέρα σου, Ξαν-
θοῦλα δταν θὰ γίνῃς δεκαπέν-
τε χρόνων, ἂν ἐξακολουθῆς νὰ
εἶσαι φρόνιμη Ἄλλὰ, πιστε-
ψέ με, μὴν ἀπασχολῆσαι μὲ τὸ
μέλλον, καὶ κυρίως μὴ ζητᾶς
νὰ μᾶς ἐγκαταλείψης».

Ἐνα πρωί, ἡ Ξανθοῦλα ἦ-
ταν λυπημένη καὶ μόνη. Σκε-
πτότανε τὴν παράξενη καὶ μο-
νότονη ζωὴ τῆς. Βῆκε ἀπὸ
τὰ ὄνειροπολήματά τῆς, ἀπὸ
τρία μικρὰ κτυπήματα, πού
κτυποῦσαν στὸ παράθυρό τῆς
Σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς, καὶ
εἶδε ἕνα παπαγάλο μὲ τὸ ὠ-
ραϊότερο πράσινο χρῶμα, μὲ
τὸ στήθος πορτοκαλλί. Κατά-
πληκτη ἀπὸ τὴν ἐμφάνησι τοῦ
νέου καὶ ἀγνώστου αὐτοῦ πλά-
σματος, ἔτρεξε καὶ ἀνοίξε τὸ
παράθυρο, καὶ ἔβαλε μέσα
τὸν Παπαγάλλο. Πόση ἦταν ἡ
ἐκπλήξι τῆς, δταν τὸ πουλὶ
τῆς εἶπε:

— «Καλὴ μέρα, Ξανθοῦλα,
γνωρίζω πῶς βαρύνεσαι κά-
ποτε, ἐξ αἰτίας πού δὲν ἔχεις
μὲ ποῖον νὰ μιλήσῃς, καὶ ἔρ-
χομαι γιὰ νὰ μιλήσωμε. Ἄλλὰ
κάνε μου τὴ χάρι, νὰ μὴ πῆς
πῶς μὲ εἶδες, γιὰτί ἡ Καλοε-
λαφοῦλα θὰ μοῦ στρίψῃ τὸ
λαιμό.

— Καὶ γιὰτί αὐτὸ, ὠραῖε Πα-
παγάλλε; ἡ Καλοελαφοῦλα
δὲν κάνει κακὸ σὲ κανένα. Δὲν
μισεῖ παρά τοὺς κακοὺς.

— Ξανθοῦλα ἂν δὲν μοῦ ὑποσε-
θῆς, πῶς θὰ θὰ κρύψῃς τὴν ἐπίσκε-
ψί μου ἀπὸ τὴν Καλοελαφοῦλα καὶ
ἀπὸ τὸν Ὄμορφογατούλη, θὰ φύγω
καὶ δὲν θὰ ξανάρθω ποτέ.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ὠραῖε Παπα-
γάλλε, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ἄς μι-
λήσωμε λίγο. Εἶνε τόσο καιρὸς πού
δὲν ἔχω κουβεντιάσει. Μοῦ φαίνεσαι
εὐθυμὸς καὶ ἔξυπνος· δὲν ἀμφιβάλ-
λω θὰ μὲ διασκεδάσης».

Ἡ Ξανθοῦλα ἄκουσε τίς κολα-
κειές τοῦ Παπαγάλου, ὁ ὅποιος
τῆς ἔκανε πολλὰ κομπλιμέντα γιὰ
τὴν ὠμορφιά τῆς, γιὰ τὰ ταλέντα
τῆς, γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς. Ἡ Ξανθοῦ-
λα ἦταν καταγοητευμένη. Μετὰ μιὰ
ὥρα ὁ Παπαγάλλος ἔφυγε, ὑποσχό-

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἄνοιξις; Ἡ ὠραῖα αὐτὴ κοπέλα στολι-
σμένη μὲ τὰ ὠραιότερα λουλούδια φέρνει
τὸ γέλιο τῆς ν' ἀντίχισῃ σ' ὅλους τοὺς κάμ-
πους, τὰ βουνά, τὰ πεδιάδες, σὲ λαγκάδια,
φέρνει τὴν χαρὰ σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους σὲ
παχοὺς καὶ πλουσίους.

Ὅλη ἡ φύσις στολιζέται μὲ τὴν καλύτερη
φορεσιά τῆς γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῇ. Ἀκόμα κι'
ὁ οὐρανὸς ἔχει βάλει τὴν πιὸ ἀρχοντοφάντη
γαλάζια φορεσιά του, καὶ κάθε συνεφάκι ἔχει
κρυφτῇ. Ὁ ἥλιος λάμπει λαμπρὰ στὸ γαλα-
νὸ στερέωμα. Τὸ ἀεράκι χαϊδεύει ἀπαλά ὅλα
τὰ λουλούδια καὶ τὰ ζωογονεῖ ἀπὸ τὸ μεγα-
λο τοὺς ξύπνημα. Τὰ πουλάκια στὰ ψηλό-
τερα δένδρα φλυαροῦν γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν
τὴν ἀνοιξί μὲ τὸ πιὸ γλυκὸ τραγουδάκι τους,
ρουφόντας μὲ ἀπληστία τὸ νέκταρ ἀπὸ τὰ
λουλούδια. Οἱ πεταλοῦδες ντυμένες μὲ βι-
λούδινα φορέματα παίζουν τὸ πιὸ τρελλό
κρυφτὸ καὶ κυνηγητὸ ἀνάμεσα στὴν ἀνθι-
σμένη φύση πού καμπαρῶνι μὴ τὰ πιὸ φαν-
ταχτερά λουσα τῆς. Ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ
μυρμύγκια οἱ πιὸ ἀκούραστοι ἐργάται τῆς φύ-
σεως βοηθοῦν κι' αὐτοὶ στὴν προετοιμασί.

Τέλος ὁ ἔρχομός τῆς Ἄνοιξεως ἀνηγγέλθη.
Ἀπὸ μακριὰ φάνηκε ἡ ἀνοιξις στολισμένη
μὲ λουλούδια, κρίνα, ρόδα, γιασεμιά, φούλια,
γαρδένιες, μέσα σ' ἕνα ἀμάξι στολισμένο κι'
αὐτὸ μὲ μῦρα, καὶ τοὺς πιὸ γλυκοὺς καρ-
πούς. Ἐμπρός τῆς πετοῦσαν χιλιάδες χελι-
δόνια ἀναγγέλοντας τὸν ἔρχομό τῆς μὲ χα-
ρούμενα τιτιβίσματα. Οἱ ντροπαλὲς παπαροῦ-
νες ἔβγαλαν τὰ κατακόκκινα κεφαλάκια τους
μὴ πιστεύοντας ἀκόμη στὸν ἔρχομό. Ἀπὸ
μακριὰ ὅμως ἀκούστηκαν οἱ δροσερὲς φο-
νοῦδες μικρῶν παιδιῶν πού τὴν ὕμνοῦσαν,
καὶ πιὸ πέρα τὸ μονότονον τραγοῦδι τοῦ τζί-
τζικα.

Ὅ τι γλυκεῖα χαρὰ φέρνει ἡ ἀνοιξί στὴ
φύσι καὶ πῶς τὴν ξαναγιώνει!

Μελαχροινὴ Ἀμαζόνα

μενος νὰ ξανάρθῃ τὴν ἄλ-
λη μέρα. Ἐρχόταν ἔτσι
πολλές μέρες, καὶ ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ τὴν κομπλι-
μεντάρῃ κι' νὰ τὴν διασκε-
δάξῃ. Ἐνα πρωὶ κτύπησε
τὸ παράθυρο λέγοντας:

— Ξανθοῦλα ἀνοίξε μου
τὸ παράθυρο καὶ φέρνω
νέα ἀπὸ τὸν Πατέρα σου,
ἀλλὰ πρόσεξε, μὴ κᾶνης
θόρυβο, ἂν δὲν θέλῃς νὰ
μὲ δῆς μὲ στριμένο λαιμό.

Ἡ Ξανθοῦλα ἀνοίξε τὸ παράθυρο,
καὶ εἶπε στὸν Παπαγάλλο:

— «Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ὠραῖε
μου Παπαγάλλε ὅτι θὰ μοῦ δώσης
εἰδήσεις γιὰ τὸν πατέρα μου; Μί-
λησε γρηγόρως, πῶς εἶναι;»

— Ὁ πατέρας σου εἶναι καλά,
Ξανθοῦλα, κλαίει πάντα τὸν χωρι-
σμό σου. Τοῦ ὑποσχέθηκα πῶς θὰ
μ' ἐταχειρισθῶ ὅλες τῆς δυνάμεις
γιὰ νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴ φυλακὴ
σου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω
ἂν δὲν μὲ βοηθήσῃς.

Τὴ φυλακὴ μου! εἶπε ἡ Ξανθοῦ-
λα. Ἄλλὰ λοιπὸν δὲν ξέρεις ὅλες
τίς καλωσύνες τῆς Καλοελαφοῦλας
καὶ τοῦ Ὄμορφογατούλη γιὰ μένα,

τίς φροντίδες τοὺς γιὰ τὴ
σπουδὴ μου, τὴν ἀγάπη τους
γιὰ μένα. Θὰ εἶνε κατενθο-
σιασμένοι νὰ γνωρίσουν ἕνα
μέσον νὰ ξαναταμῶσω τὸν
πατέρα μου. Ἐλα μαζί μου,
ὠραῖε Παπαγάλλε θὰ σὲ πα-
ροισιάσω στὴν Καλοελαφοῦλα

— Ἄ! Ξανθοῦλα, εἶπε ὁ Πα-
παγάλλος μὲ τὴν πιγυμένη φω-
νὴ του, δὲν γνωρίζεις τὴν Κα-
λοελαφοῦλα, οὔτε τὸν Ὄμορ-
φογατούλη. Μὲ μισοῦν γιὰτί
πέτυχα πολλές φορές νὰ
τοὺς ἀποσπάσω τὰ θυμάτα
τους. Ποτέ δὲν θὰ ξαναδῆς
τὸν πατέρα σου Ξανθοῦλα
ποτέ δὲν θὰ ξαναβγῆς ἀπὸ τὸ
δάσος, ἂν μόνη σου δὲν ἀπο-
σπάσης τὸ φυλακτὸ πού σὲ
κρατᾷ ἀχμάλωτη.

— Ποῖο φυλακτὸ; εἶπε ἡ Ξαν-
θοῦλα. Δὲν ξέρω κανένα. Καὶ
ποῖο συμφέρον ἔχει ἡ Καλοε-
λαφοῦλα καὶ ὁ Ὄμορφογα-
τούλης νὰ μὲ κρατοῦν φυλακι-
σμένη;

— Τὸ συμφέρον νὰ διασκε-
δάσουν τὴ μοναξιά τους Ξαν-
θοῦλα. Καὶ ὅσο γιὰ τὸ φυλα-
κτὸ, εἶναι ἕνα μικρὸ τριαντά-
φυλλο πού θὰ τὸ μαζέψῃς κι'
αὐτὸ θὰ σὲ ἀπολευτερώσῃ ἀπὸ
τὴν ἐξορία σου, καὶ θὰ σὲ ξα-
ναοδηγήσῃ στὴν ἀγκαλιά τοῦ
πατέρα σου.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα
τριαντάφυλλο στὸν κῆπο. Πῶς
λοιπὸν τὸ μαζέψω;

Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἄλλη μέρα
Ξανθοῦλα. Σήμερα δὲν μπο-
ρῶ νὰ σοῦ πῶ περισσότερα,
γιὰτί θὰ ἔρθῃ ἡ Καλοελαφοῦ-
λα. Ἄλλὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆς
γιὰ τὴ θαυματουργὴ ἰδιότητα
τοῦ τριανταφύλλου ζήτησε ἕ-
να ἀπὸ τὴν Καλοελαφοῦλα.

(Στὸ ἐπόμενο ἢ συνέχεια)

2.- ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

6ον Δέν είχε τότε τη φωνή του κατόπιν καλλιτέχνου, άλλ' ή φωνή του ήταν γεμάτη από φυσική συγκίνηση, όπως την αγαπά ο λαός, μελωδία και γλύκα. Τό κοινό δαμάστηκε και καταλύφτηκε από φρενιτιδα. Τόν φωνάζουν στή σκηνή συνεχώς. Θρ'ιαμβος σωστός. Ο Ιμ πρεσάριος ζητά συγνώμη από τόν Καρούζο και τού αύξάνει τόν μισθό σέ 10 λιπρέτες κάθε παράσταση.

Ο Καρούζο έκτός τής πολύτιμης συλλογής γραμματοσήμων είχε επίσης σπουδαία συλλογή νομισμάτων, κάθε χώρας κι' εποχής. Πλέον τών 2.000 δειγμάτων από τόν Ε' αιώνα π.Χ. μέχρι σήμερα. Επίσης είχε σπάνια κομφοτεχνήματα και αγαλματάκια, τά όποια λίγα απ' αυτά είχε στά διαμερίσματά του. Τά περισσότερα δέ στό μουσειό τού κ. Καννέσσα, οικογενειακού φίλου. Γύριζε δέ όλα τά παλαιοπωλεία, πήγαινε στους πλειστηριασμούς, και μάζευε διάφορα τιμαλφή αντικείμενα από τούς τάφους Αιγυπτίων, από τήν Πομπηία, από τήν Περαία, από τήν Ισπανία, από τά μοναστήρια και τά τζαμιά. Ήξερε τήν Ιστορία γλων τών αντικειμένων τής συλλογής του, και τά άγαπούσε πολύ. Κρατούσε στά χέρια του ένα κομφο τεχνήμα και τό χάιδευε, καθώς σάς έλεγε τήν Ιστορία του, τόσο τρυφερά, σά να πρόκειται ν' άπαντήσει τό αντικείμενο στήν έπαφή τών δακτύλων του. Ο Καρούζο αγαπούσε όλα τά προϊόντα τών καλών τεχνών. Στεκόταν για πολύ μπρός στίς βιτρίνες τού μητροπολιτικού καλλιτεχνικού μουσειού και θαύμαζε τά έργα τών μεγάλων καλλιτεχνών. "Αν και δέν έκανε συλλογή από πίνακες είχε μιá πινακοθήκη από προσωπογραφίες που τού έστελναν διάφοροι θαυμαστές του. Πολλές απ' αυτές δέν ήταν τόσο καλές, άλλες όμως ήταν γελοίες. Έν τούτοις, ο Καρούζο, έγραφε πάντοτε στους άποστολείς θερμές ευχαριστήριες έπιστολές, και αν σχημάτιζε τήν αντίληψη ότι ο δωρητής είχε ανάγκη από χρήματα, τού έστελνε και μιá μικρή έπιταγή. Στόν Καρούζο δέν άρεσε να τόν έπισκέπτονται σέ οποιαδήποτε ώρα, και αυτό γιατί έκτός τής μελέτης του, είχε και τόσες άλλες σπουδαίες ασχολίες, που δέ μπορούσε να τις άναβάλει. "Αλλά για μερικούς φίλους γίνονταν εξαίρεσις.

(Στό έπόμεινο ή συνέχεια)

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

49) Τό έρχόμενο τεύχος τής «Εφημεριδούλας μας» θά είναι υπερπανηγυρικό με δεκάξη σελίδες. Θά περιέχει δέ:

50) Μιά νέα αυτοτελή περιπέτεια τού κ. Πελοπίδα που θά σάς κάνει να γελάσετε όσο ποτέ άλλοτε, με τόν τίτλο «Σοπράιζ Πάρτυ».

51) Ένα νέο περιπετειώδες διήγημα «Τό μυστήριο τής Τσέ-Γιάγκ» που θά σάς συναρπάσει με τό πρωτοφανές περιεχόμενό του. Θά κρατήσει δέ σέ τέσσερις συνέχειες.

52) Ένα δεύτερο θεατρικό κομμάτι, (κωμωδία αυτή τή φορά) υπό τόν τίτλο «ή τύχη τού 'Αλέξη» γραμμένο από τήν έκλεκτή συνεργάτιδά μας κ. Νίνα Ραίση, που θά κρατήσει σέ τρεις συνέχειες και που ή κάθε του λέξι θά προκαλή άκράτητα γέλια.

53) Ένα νέο αυτοτελές παραμύθι τής Γιαγιάς που θά κατενθουσιάσει τούς μικρούς με και τούς μεγάλους αναγνώστες μας.

54) Πολλά έκλεκτά ποιήματα και διαλεκτές Ιστορίες και διηγήματα.

55) Μιά νέα, από τις καλύτερες σελίδες τού ήμερολογίου τού Ιωάν. Καμπανάκη. «Έκδρομικές περιπέτειες».

56) Και άρκετές χορταστικές σελίδες από τις συνέχειές μας.

57) Επίσης πνευματικές άσκήσεις, συνεργασίες κλπ.

58) Και 8λ' αυτά στολισμένα με πολλές διαλεχτές εικόνες.

59) Τό έρχόμενο λοιπόν τεύχος που έκτός αυτών που είπα θά έχη και πολλά άλλα άκόμα δέν πρέπει να μένη κανείς που να μήν τό αγοράσει. Θά κοστίζει 400 δρχ. (αν και είναι διπλό και θάπρεπε νάχη 600). "Αλλά είπαμε...

60) Στό 15ο τεύχος «ή Έφημεριδούλα μας» θά σάς παρουσίαση μιá έκπληξη άφάνταστη για τήν εποχή μας. Περιμένετε.

61) Από δώ και πέρα τά γραφεία τής «Έφημεριδούλας μας» θά είναι άνοικτά καθημερινώς 45 μ.μ.

62) Σέ λίγο θά τελειώσει «ή Ξανθούλα» και στή θέσι της θά μιή ένα παραμύθι τού "Αντερσεν.

63) Έπειδή τό πρώτο τεύχος τής «Έφημεριδούλας μας» κοντεύη να έξαντληθί και δέν έμειναν απ' αυτό παρά λίγα αντίτυπα θά κοστίζει κι' αυτό (όπως τό 6ο και τό 7ο) δρχ. 400.

64) Από τό σημερινό τεύχος οι συνέχειες «Ταξείδι στό κέντρον τής γής» και «Τόμ-Μιέ ή άσύλληπτος» μπαίνουν πιό μπόλικά για να τελειώσουν στό τέλος τού τόμου.

65) Έκτός τών άλλων βιβλιοπωλείων στά όποια μπορείτε να βρísκεται κάθε φορά καινούργιο τεύχος καθώς και όλα τά προηγούμενα, που γράψαμε στήν τελευταία σελίδα τού προηγούμενου φύλλου, ή «Έφημεριδούλα μας» πωλείται και στό βιβλιοπωλείο Γ. Λουκάτου στήν Καλλιθέα, καθώς επίσης και στό βι-

(Στό έπόμεινο ή συνέχεια)

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

5ον Στεφανώνουν θαυμάσια τό πρόσωπό της, όμοιο με τό δίσκο τής πανσελλήνου. Τά μάτια σχιστά, λάμποντα, γλυκά και δειλά σαν τά μάτια τού έλαφιού. Μαύρες σαν τήν νύκτα ή κόρες τών ματιών της σπινθυρίζουν σαν άστρα σέ σκοτεινό ούρανο. "Η μύτη εύθεία και στό άκρο στρογγυλή. Τά δόντια της άσπρα σαν τό γιασεμί τής 'Αραβίας. "Ο λαμός της στρογγυλός γυαλιστερός σαν ένα σφύργος από καθαρό χρυσάφι.

Στήν ώραία χώρα μας, ή γυναίκα μπορεί να είναι κομψή, ώραία και σέ γραμμές και σέ δψι, αν ξέρη να κάνει ό,τι χρειάζεται, χωρίς να είναι υποχρεωμένη να μοιάζει στήν περιγραφή που δανειστήκαμε από τά παλαιά βιβλία.

Βέβαια μιá χονδρή γυναίκα έχει πάντοτε μιá τάσι με κάποια εμφάνιση κοινή, όπως μιá πολύ άδύνατη παρουσιάζει συχνά μιá δψι άσημιά, αλλά με λίγη τέχνη, που είναι έμφυτη στήν γυναίκα, και με πολλές φροντίδες, θά είναι τόσο έλκυστική, τόσο χαριτωμένη, όσον οι άλλες οι πραγματικές ώραίες. Και με τήν πετυχημένη κομψότητα θά διατηρήσει άρκετά εύκολα τήν έντύπωσι τής νεότητας ή όποια συχνά είναι μιá μορφή τής ώμορφιάς, χωρίς αυτό να είναι άπόλυτο.

"Απ' όλες τις εύχές που ή μυθολογία προσφέρει, ύπηρεσε περισσότερο συχνή ή τής διατηρήσεως τής νεότητας, που έζητήθη από τούς Θεούς.

(Στό έπόμεινο ή συνέχεια)

βλιοπωλείο τού κ. Βουλγουρίδου στή νέα Σμύρνη.

66) Έξεδόθη και έκκυκλοφόρησε ή ποιητική συλλογή «Πρωινό Ξεκίνημα» τού γνωστού παιδοκοσμούβουλου Χρήστου Ν. Κουλούρη. Τό βιβλίο ύπάρχει στά κεντρικά βιβλιοπωλεία Σταδίου και Συντάγματος αντί δρχ. 500.

67) Από τό έρχόμενο τεύχος μαζί με όλους τούς άλλους τακτικούς συνεργάτες θά συμπεριληφθί κι' ό κ. Χ. Ν. Κουλούρης ή έκδότης τής ποιητικής συλλογής που έγραψα παραπάνω, και ό όποιος θά κάνει έπιτηδες για τήν «Έφημεριδούλα μας» έκλεκτές μεταφράσεις από διάφορες γλώσσες και θά δημοσιεύη δικά του άρθρα, ποιήματα, διηγήματα και άλλα. "Από τό έρχόμενο τεύχος.

Φοίβος

Άγαπητοί μου,

Λέοντα τής έρήμου, αυτό τό ψευδώνυμο πού ένέκρινα. Μπορείς δέ να τό μεταχειρίζεσαι από δώ και πέρα όπου και όπως θέλεις. Μοι άφείλεις όμως 50 δρχ. γιατί ή έγκριση κοστίζει 150 δρχ. και 8χι 100. Σ' εύχαριστώ για τά τόσα σου καλά λόγια. Χρειάζονται όμως και έργα. Έλαβα επίσης και τήν άπάντησή σου για τόν διαγωνισμό. "Αρκετά καλή. Στά άποτελέσματα θά μάθης λεπτομέρειες.

Τόμ Πλεφαίρ, έλαβα τό γράμμα σου με τις συνεργασίες που μοι στέλνεις. Έγκρίνονται και θά δημοσιευτούν με τή σειρά τους οι εύθυμες Ιστοριοϋλες σου και οι πνευματικές άσκήσεις.

"Η άγγελία σου άργησε να δημοσιευτή λόγω πληθώρας ύλης. Δέν πρόφτασα όμως να τήν αλλάξω με τήν άλλη όπως είπες.

"Αν είναι καλό καθώς λές τό Χριστουγεννατικό δραματάκι που έχει μεταφρασέ τό και στείλο μοι.

Για τήν παρεξήγησι επί τού ψευδωνύμου και τών 20 δρχ. παρατήρησε προσεχτικά και θά δής ότι έχω δικιο.

"Η συχνή σου άλληλογραφία μαζί μου κι' οι συνεργασίες σου μ' εύχαριστούν πολύ. Μην παύσεις λοιπόν.

Εύάγγελε Άθαν. Θεοδωρόπουλε, ή προσπάθεια που δείχνεις στό ποιματάκι που μουστειλες «Για τή γιορτή σου Μαννούλα» σέ τιμá πολύ δείχνοντας άφ' ενός μέν τήν άγάπη πρós τή μητέρα σου και τήν άναγνώριση τών τόσων θυσιών που κάνει αυτή για σένα, άφ' έτέρου δέ τήν θέλησι να δημουργήσης και σό κάτι δικό σου έστω και μικρό, μιá κι' είσαι μικρός και σό.

Δυστυχώς όμως έπειδή έχει άρκετές έλλείψεις που θά φύγουν μόνο με τήν έξάσκηση, δέν θά σού τό δημοσιεύσω. Περιμένω όμως όπωσδήποτε κάτι τι άλλο δικό σου καλλίτερο. Μην άποθαρρύνεσαι. Τό έχομε πει πολλές φορές: «ό έπιμένων νικά».

Ροβύρε και Ραφαήλ, σάς ένέκρινα τά ψευδώνυμά σας και δημοσίευσα τις άγγελίες σας. Σάς εύχαριστώ για τά τόσα καλά λόγια και τις εύχές σας για τήν «Έφημεριδούλα μας».

Σάς χρεώνω δέ 485 δρχ. για τήν άγγελία και τά δυό σας ψευδώνυμα. Οι δυό σου συνεργασίες Ροβύρε άρκετά καλές έξ ίσου και οι δυό, θά δημοσιευτούν σόν τώ χρόνω.

"Αρντανιάν, έλαβα τις δυό καινούργιες συνεργασίες σου «τό θέμα» και τόν «Ένα ζητιάνο», οι ό όποιες αν και δέν είναι τόσο καλογραμμένες θά δημοσιευτούν. "Ένέγραψα τόν φίλο σου τού ένέκρινα τό ψευδώνυμό του: Ζαλαμόρ και τόν δεύτερο τόν Συράνο ντέ Μπερζεράκ.

Κωνσταντίνο Μαλάμο, έλαβα πρό καιρού τήν τελευταία σου συνεργασία, τό νέο περιπετειώδες μυθιστό-

ρημα τού Ντέτεκτιβ «Χ». Δέν μπορώ να πώ είναι άρκετά καλή, αλλά δυστυχώς άκατάλληλη για τήν «Έφημεριδούλα μας». "Αν έχεις κάτι πιό μικρό και λεπτογραμμένο στείλο, άλλιοιώς... μη θυμώνεις.

Ξανθέ Φοίβε, εύχαριστώ για τήν κίνηση. Περιμένω συνεργασίες σου.

Μάγισσα τού 20ού αιώνας, αυτό τό ψευδώνυμο σου ένέκρινα. Έλαβα τις συνεργασίες σου που άρκετά καλές και οι δυό θά δημοσιευτούν με τή σειρά τους. Εύχαριστώ για τήν κίνηση.

Ζαλαμόρ, ή συνεργασία σου πολύ καλή αλλά καθώς καταλαβαίνης ύπάρχει φόβος παρεξηγήσεως γι' αυτό δέν μπορώ να σού τήν δημοσιεύσω. "Αργότερα. Τό δεύτερο κομμάτι όμως «ό ψαράς» αν και δέν είναι τόσο καλό θά σού τό δημοσιεύσω. Περιμένω όμως από σένα κάτι πιό καλό. Περιμένω...

Βασίλισσα τών κρίνων, έλαβα τό γράμμα σου με τις άγγελίες και τις συνεργασίες σου.

Τις άγγελίες σου τις δημοσιεύω. Δέν μουστειλες όμως τό αντίτιμό τους. Κοστίζουν 350 δρχ. Σέ χρεώνω λοιπόν.

"Όσο για τή συνεργασία που μοι έστειλες με τόν τίτλο «ή μικρή άνοσοπώλις» είναι καλή και δημοσιεύσιμη. Σού τή δημοσιεύω στό σημερινό φύλλο τής «Έφημεριδούλας μας». "Υποθέτω όμως πως είναι μετάρφρασις, γιατί δέν τδγραψες;

Τόμ Μιξ, έλαβα τή συνεργασία σου «Ένας περίπατος στήν Άκρόπολι». "Η ιδέα και ή διατύπωσις έξ ίσου πολύ καλές. Θά δημοσιευτούν τό γρηγορώτερο.

"Ηρώστρατε, σου άπαντώ κι' έσέ να απ' αυτή τή στήλη—πρός τό παρόν τούλάχιστον—γιατί μόνο οι τα-

Έγκριθέντα ψευδώνυμα

Ζαλαμόρ α., Μάγισσα τού 20ού αιώνας κ., Βασίλισσα τής Ζούγκλας κ., Βασίλισσα τών σπόρ κ., Ροβύρος α., Ραφαήλ α., Συράνο ντέ Μπερζεράκ α., Φαντομάς α., Ζιζάνιο α., Άγιος α., Καπετάν Φασαρίας α., Τρόμπας α., Άγνωστος Χ κ., "Οδοστρωτήρας α., Τσιγγάνα κ., Μαύρος Άετός α., Τρομοκράτης α., Περιέργος α., Ένωματάρχης Φουντουσάρουχος α. Γκρινιάρης α., Ρασοπούτιν α.

κτικοί συνεργάται λαβαίνουν άπάντησι ιδιαίτέρως. "Αργότερα όμως αν συνεχίσης να μοι στέλνεις τακτικά συνεργασία σου ποικίλη κι' έκλεκτή μπορείς κι' έσώ να γίνης συνεργάτης τής «Έφημεριδούλας μας» όπως ο Φοίβος Μαυρίδης και τόσοι άλλοι. "Όσο για τήν πρώτη συνεργασία που μοι έστειλες για τό παιδικό θέατρο «'Η Μιμικά στό Παρίσι» είναι άρκετά καλή κι' ένδιαφέρουσα. "Αν συμφωνείς με όσα είπα και θέλεις θά σού τήν δημοσιεύσω στό 15ο τεύχος τής 5ης Σεπτεμβρίου. Πιό πριν άποκλείεται.

Περιμένω άπάντησι σου.

Τρόπιε Ντενεκέ, έλαβα τά «έξυπνα και κουτά» που μοι στέλνεις. Μερικά απ' αυτά—τά καλλίτερα—θά σού τά δημοσιεύω στό έρχόμενο ίως.

Κουτούτσικε, έλαβα τις πνευματικές σου άσκήσεις σου έγκρίνω όμως μόνο τά δυό έλεποσούφωνα και τά δυό φωνηεντόλειπα. "Ο χειρόμυλος άπρίπτειται γιατί έχει μέσασ μερικές άκατάλληλες λέξεις και μερικές πολύ παιδικές. "Όσο για τό σταυρόλεξο πρέπει να γίνη κλισέ—δηλαδή θά στοιχισή πολλά έξοδα και κόπους—γι' αυτό μένει κι' αυτό. Περιμένω όμως από σένα και τίποτ' άλλο, καλλίτερο. Τις άγγελίες σου τις δημοσιεύω σήμερα.

Με άγάπη
"Η Γρηά Γάτα

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Οι άγγελίες τού τηλεγράφου πληρώνονται.

Τιμολόγιο: με άπλά γράμματα δρχ. 15 ή λέξις, με παχέα δραχ. 20 και με κεφαλαία δρχ. 25. "Ο χωριστός στίχος δρχ. 50. "Όσο μικρή κι' αν είναι μιá άγγελία κοστίζει δρχ. 150.

150.—Γιέ τού Άραράτ, ζητώ τή συνεργασία σου. Άπάντησέ μου με τόν Τηλέγραφο.

Τζογιές

151.—Σά να λέμε άδερφάκι Άμίμητε κάνεις πολύ τόν έξυπνο πρόσεξε γιατί θά σε μιμηθώ. Σού έξηγούμαι μάγκικα. Κατάλαβες;

Τζογιές

152.—Έφθασε ή δήμιος τών ψευδωνύμων. Ψευδωνυμοϋχοι τρέμετε «'Ο Χάρος» θερίζει.

ΧΑΡΟΣ

153.—Μάρτιν Μπέκ, σέ προκαλώ.

ΧΑΡΟΣ

154.—Άγνωστε 'Ιππότη, έφτάσε ή τελευταία σου ώρα.

ΧΑΡΟΣ

155.—Χιονάτη, σηκώνω τό κρεπάτι μου και σού πέρνω τό κρεπάτι. Χιονάτη=Χάρη Στάγκαλη.

ΧΑΡΟΣ

156.—"Υστερ' άπ' τή Χιονάτη έχει σειρά ο 'Ανεμοστρόβιλος. Σταματώ το φοβερό του άνεμοστρόβιλιμα και τόν στέλνω στόν τάφο.
'Ανεμοστρόβιλος=Μοδινός Γεώργιος.

ΧΑΡΟΣ

157.—Φασόλα, πολύ εύγενικό τό άρωμά σου. Τρεις τέσσερις σάν και σένα νά βρεθούν στο ίδιο δωμάτιο, τύφλα νάχουν τά άσφυξιογόνα.

Κουτούτσιος

158.—"Ηρα του 'Ολύμπου δέν καταδέχεσαι νά κατεβής ως τόν Λυκαβητό; Πώς έμείς οί θνητοί ν' άνεβούμε στόν 'Ολυμπο; Λίγο έχεις τούς κερανούς του Δία.

Κουτούτσιος

159.— Τρύπια Ντενεκέ, σημάδι σέ είχαν βάλλει τά παιδιά και σέ τρυπήσανε.

Κουτούτσιος

160.—"Ηρθα και γώ στο σαλονάκι τής «'Εφημεριδούλας μας» για πρώτη φορά. Σάς χαιρετώ και άνοιγω τó στοματάκι μου νά σάς πώ ένα τραγουδάκι και κατ' αυτόν τόν τρόπο νά σάς διώξω δλους.

Καλλίφωνο Γαϊδουράκι

161.—Χιονάτη, μήπως τραγουδάς καλλίτερα από μένα; Δέν πιστεύω.

Καλλίφωνο Γαϊδουράκι

162.— Δελτίον άποκαλύψεων Νο 4. 1) Ευζωνάκι-Δόν 'Ερρίκος = 'Αναγνωστόπουλος Βασίλης. 2) Ξανθός Φοίβος = Λούλης Ράυσης.

'Αμίμητος

163.—Γαζία πότε είναι ή γιορτή σου;

Βασίλισσα τών κρίνων

164.—'Αγάπητέ φίλε Μάρτιν Μπέκ, ήρθε κι' ή δική σου σειρά, κάνε τήν προσευχή σου κι' άκολουθήσε με άρκετά έδρασεσ μέχρι τώρα, φτάνει. 'Ελα γρήγορα και βιάζομαι γιατί έχουν κι' άλλοι σειρά. Λοιπόν, ένα... δύο... τρία... Μάρτιν Μπέκ = Καφούρος 'Ανδρέας.

ΧΑΡΟΣ

165.—Θύμα τέταρτο! Πόθος του 'Ελληνισμού! Πάει κι' αυτός. Θεός σχωρέστον.

Διώνια του ή μνήμη. Πόθος του 'Ελληνισμού = Ματθαίου-πούλος Βασίλειος. Και τώρα τρέχω για τόν πέμπτο. Και σύ που διαβάσεις αυτή τή στιγμή λίγο θά ζήσης όπου κι' άν πάς ότι και νά κάνεις.

ΧΑΡΟΣ

166.—"Ερχομαι κι' έγώ από τó βάθος τής Ζούγκλας πάνω στόν έλέφαντα μου. Μπαίνοντας στην κίνησι τής «'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ ύλους και όλες και υπόσχομαι δράσι.

Ταρζάν

167.—Χιονάτη, πρόσεχε τή μάγισσα τή μηριά σου κάπου δώ κοντά θά κρύβεται.

'Αλεπού

168.—'Αμίμητε, άν θέλεις ν' άναμετρηθής μαζί μου διάβασε πρώτα τούς μύθους του Αισώπου.

Μή ξεχνάς πώς είμαι ή...

'Αλεπού

169.—'Αρσέν Λουπέν, έλα νά μετρηθούμε στις πονηριές.

'Αλεπού

170. 'Αμίμητε, βιάζομαι νά σ'

...Με τó ανά χείρα σας τεύχος κλείνει θριάμβευτικά τήν πρώτη της έξαμηνία. 'Υπερήφανη γιατί έξετέλεσε τó καθήκον της με τó πάρα πάνω δημοσιεύοντας τις καλλίτερες συνεργασίες, τά πιό ένδιαφέροντα διηγήματα, τά πιό χαριτωμένα παραμύθια, τά πιό έκλεκτά μυθιστορήματα, τις ώραιότερες και περισσότερες εικόνες, τά τόσα πανηγυρικά και υπερπανηγυρικά τεύχη και τήν περισσότερη ύλη από κάθε άλλο περιοδικό τής εποχής μας.

Είναι λοιπόν υπερήφανη γι' αυτό και εύχαριστημένη που τό άνεγνωρισαν αυτό μικρό και μεγάλο και τών δύο φύλων, και τό έδειξαν με τó ένδιαφέρον τους δημιουργώντας κίνησι τόσο μεγάλη κι' ένδιαφέρουσα μέσα σέ τόσο μικρό χρονικό διάστημα, γράφοντας νέους συνδρομητές, λαμβάνοντας μέρος στους διαγωνισμούς δημοσιεύοντας άγγελίες στόν «Τηλέγραφο», στέλλοντας συνεργασίες και κάνοντας τόσα άλλα ακόμα. "Όλους λοιπόν αυτούς τούς εύχαριστεί με όλη της τήν καρδιά για τó τόσο τους ένδιαφέρον και τήν αγάπη που έδειξαν σ' αυτήν, ύποσχόμενη ότι έκτός τών όσων έκανε μέχρι τώρα για νά τούς εύχαριστήση, θά κάνη ακόμα περισσότερα από δώ και μπρός χωρίς νά σκέπτεται όπως πάντα ούτε κόπους ούτε έξοδα. Γιατί όπως είπαμε «ή 'Εφημεριδούλα μας» δέν έκδίδεται ως επιχείρησις άλλα ως ιδέα, με μόνο σκοπό νά εύχαριστή, νά μορφώνη και νά διασκεδάζη, όλους-ες άνεξαιρέτως.

Φτάνει αυτή τήν ιδέα νά τήν ύποστηρίζουν κι' άλλοι παντοιοτρόπως, όπως μπορεί ό καθένας, αναλόγως με τή δύναμή του. Κι' έτσι όπως τήν ύποστήριξαν μέχρι τώρα νά συνεχίσουν, και με περισσότερο ζήλο μάλιστα.

'Η ίδια ή «'Εφημεριδούλα μας» και πάλι, πρώτη δίνει τό παράδειγμα δινώντας σας τó έρχόμενο τεύχος της, τó 12ο, τó πρώτο φύλλο τής δεύτερης έξαμηνίας της με δεκάξη σελίδες γεμισμένες από τήν πιό διαλεχτή ύλη και τις πιό έκλεκτές εικόνες (λεπτομέρειες στα «Μεταξύ μας» του Φοίβου). 'Ακολουθήστε λοιπόν τó παράδειγμα με τήν κίνησι που θά κάνετε ώστε να τής φτιάσετε γερά, σταθερά κι' αίωνα θεμέλια και μιá λαμπρή σταδιοδρομία.

Εύχαριστούσα
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

έξευτελίωσ. Είσαι πολύ δειλός. Είσαι φοβιτσιάρης, κι' αυτό γιατί έπιπασες κι' άπότομα άυτοαποκαλύφθηκες φοβούμενος μή σ' άποκαλύψουν οί άλλοι. Γιατί έβαλες αυτό τó ψευδώνυμο; 'Ασφαλώς είσαι «'Αμίμητος στην κουταμάρα». Μήν ξεχνάς ότι είμαι ή...

'Αλεπού

171.—Κάλτσα του Διαβόλου, πρόσεχε μή σού φύγη κανένας πόντος. Και πρόσεξε. "Αν μέχρι τó 15ο τεύχος δέ μού δηλώσης ύποταγή άνευ όρων θά σέ άποκαλύψω.

ΧΑΡΟΣ

172.—Μπαίνοντας στο σαλονάκι τής «'Εφημεριδούλας μας χαιρετώ με όλους-ες.

Ρεβύρος-Ραφαήλ

173.—Πρωτοπαίνοντας στο σαλονάκι τής «'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους-ες και υπόσχομαι δράσι πρωτοφανή.

Συράνο ντέ Μπερζεράν

174.—Σινεάκ, 'Αλήθεια παίξεις βόλους. Και κάνω κάτι καρμπόλες με μερικά έροκεφαλάκια που είναι ένα γουόστο. "Αν δέχεσαι και άν άντέχης σέ προκαλώ. Μά σέ είδοποιώ πώς θά μετανιώωσής.

Πονηρό Διαβολάκι

175.—'Αρσέν Λουπέν, Προχθές που δέ συνάντησα έχασα τó πορτοφόλι μου. "Αν τό έχεις δώστο είδεμή θά σέ πάω στην άστυνομία.

Κουτούτσιος

176.—Κάλτσα του Διαβόλου, ποίος σού έβαλε τά δυό πόδια σέ μιá κάλτσα.

Κουτούτσιος

177.—Σινεάκ, μάς πάγωσεσ!
'Αρσέν Λουπέν

178.—'Εντελβάρς, μάς σκότισες. Έχε τó νού σου.

'Αρσέν Λουπέν

179.—Τορπίλα, πλακώσαν οί νταήδες (σάν κι' έσένα).

'Αρσέν Λουπέν

180.—Πονηρό Διαβολάκι, μάς κάνεις πολύ τόν έξυπνο. Προσοχή όμως!

'Αρσέν Λουπέν

181.—Θρύλε, Θρύλος θά γίνουν αυτά που θά σού κάνω.

'Αρσέν Λουπέν

182.—Δία τής Δωδώνης, άφθεσε τις σαχλαμάρες γιατί θά σού πώ τίποτα...

'Αρσέν Λουπέν

183.—Πρωτοπαίνοντας στην κίνησι τής «'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους-ες σας.

Ζαλαμπέρ

184.—Μπαίνοντας στην κίνησι τής «'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ όλους-ες.

Βασίλισσα τών Κρίνων